രാഗപരാഗം

ചങ്ങമ്പുഴ കൃഷ്ണപ്പിള്ള

രാഗപരാഗം

കവിതാസമാഹാരം

ചങ്ങമ്പുഴ കൃഷ്ണപ്പിള്ള

താളിളക്കം

2020

പേര്: **രാഗപരാഗം**

ഭാഷ മലയാളം

വിഭാഗം: കവിതാസമാഹാരം

രചന: ചങ്ങമ്പുഴ കൃഷ്ണപ്പിള്ള

പ്രസാധകർ: **താളിളക്കം**

ഡിസംബർ 2020

Layout Design: പ്രവീൺ വർമ്മ

Copyleft:

ലാടെക്കിൽ നിർമ്മിച്ചതാണിത്.
ഓൺലൈൻ വായനയ്ക്ക് വേണ്ടി.
ഉബണ്ടു ഓപ്പറേറ്റിങ് സിസ്റ്റത്തിലൂടെ.
കടപ്പാട് : വിക്കിപ്പീഡിയ.

ഉള്ളടക്കം

ആദ്യസമ്മേളനം

അർച്ചന

ഹേമന്തചന്ദ്രിക

അപേക്ഷ

വസന്താഗമം

ഉദയരാഗം

യാത്രപറയുമ്പോൾ

കാമുകനാണെന്നു ചൊല്ലരുതേ!

ജീവനാഥൻ

കാമുകന്റെ സ്വപ്നങ്ങൾ

സംതൃപ്തി

അർപ്പണം

സ്വപ്നസ്മൃതി

ആശ

സ്മരണ

തപ്തരാഗം

പ്രേമപൂജ

വാസവദത്ത

രാഗപരാഗം

1

അമലാംബരത്തിലേക്കുറ്റുനോക്കി-
യലസാംഗിയായിങ്ങിരുന്നിടുമ്പോൾ
നിഖിലചരാചരവസ്തുവിലും
നിഴലിച്ചുകാൺമൂ ഞാൻ നിൻവിലാസം.
അഴകുറ്റനിന്നെത്തിരക്കി മുന്നോ-
ട്ടൊഴുകുന്നു ചോലകളാകമാനം
എവിടെ നീയെന്നൊന്നറിയുവാനാ-
യെവിടെയും നോക്കിച്ചരിപ്പു തെന്നൽ
പരമാർത്ഥതത്ത്വമറിഞ്ഞിടാതെ
പലതും പുലമ്പുന്നു പൈങ്കിളികൾ.
ഒരുബോധമില്ലാത്തമട്ടനങ്ങാ-
തൊരിടത്തു മഞ്ഞണിക്കുന്നു നിൽപൂ
അറിയാൻ കഴിയാത്ത സംഭ്രമത്താ-
ലടവികൾക്കേലുന്നു കമ്പനങ്ങൾ.

2

ജീവനായ് ഞാൻ നട്ടുവളർത്തിയ
ഞാവൽ കടിഞ്ഞൂലു കാച്ചു

3

മധുവും സുഗന്ധവും മുറ്റിയിന്നെൻ
മധുരപ്രണയമേ നീ വിടർന്നു.

4

മമ ഹൃദയമലരിലെഴും
മധുരമധു നുകരണ്ടേ?
വരയുത ഞാൻ വനലത ഞാൻ
വരികരികേ വരിവണ്ടേ!
തണൽതരുമീത്തരുവരൻതൻ

തന്വിൽ ഞാനെൻ തല ചാച്ചു
തന്വിനൊരു തരു മതിമേ
തന്മതിയത്തരുവിന്മമേ
തരളത നീയലമകമേ
തരുകയി മേ മധുകരമേ.

5

ആരുമാരാധനയ്ക്കൊരുങ്ങുമാ-
റാരു നീ സുരചാരിമേ?
എന്മനസ്സിനു കാവ്യചോദനം
തന്നിടുന്ന നിൻ ദർശനം,
നിന്നിടുമൊരു പൊൻകിനാവുപോ-
ലെന്നുമെന്നുമെന്നോർമ്മയിൽ!
ജീവിതത്തിന്റെ ചോലയിൽ നിന്റെ
ഭാവുകത്തോണിയേറി നീ!
ദൂരെദ്ദൂരെ മറഞ്ഞകന്നുപോം
കൂരിരുളിൽ ഞാൻ നിൽക്കിലും
ഇല്ലിനിയെന്നെയോർക്കുകപോലു-
മില്ല നീയൊരുകാലവും!
എന്തിനല്ലെങ്കിലോർക്കണം ഹാ നീ
ബന്ധമില്ലാത്തൊരന്യനെ!
ഇച്ഛയുണ്ടെനിക്കേറെ നീയെന്റെ
കൊച്ചനുജത്തിയാകുവാൻ!
പ്രാണമുദ്ര പതിക്കുവാൻ-
ജന്മജന്മാന്തരങ്ങളിൽപ്പോലും
നമ്മളൊന്നിച്ചിരിക്കുവാൻ!

എത്ര ശുദ്ധീകരിച്ചിതെന്മനം
ഹൃദ്യതേ, ഹാ, നിൻ ദർശനം.
ജീവിതം തന്നെ മാറി; ഞാനൊരു
ദേവതയായമാതിരി.
ഇത്രമേലനവദ്യമാമേതു

ശക്തിയാവോ, വഹിപ്പൂ നീ?
കണ്ടതല്ലാതൊരക്ഷരമ്പോലും
മിണ്ടിയില്ല നാമെങ്കിലും;
വിണ്ണിൽ മിന്നിമറഞ്ഞിടും രണ്ടു
മിന്നലിൻ കലമാതിരി
കഷ്ടമൊറ്റണ്ണൊടിക്കിടയിൽ വേർ-
പെട്ടുപോയി നാമെങ്കിലും;
രണ്ടു മാർഗ്ഗം പിരിഞ്ഞ നാം വീണ്ടും
കണ്ടുമുട്ടുകില്ലെങ്കിലും;
അത്രമാത്രം മധുരമായൊരാ-
സ്വപ്നനിശ്ശബ്ദ ദർശനം
എന്നമോരോ പുളകപുഷ്പങ്ങൾ
ചിന്നിച്ചിന്നിയെൻ ജീവിതം
മുക്കിടുമൊരു നിഷ്കളോന്മാദ-
സ്വർഗ്ഗസൗരഭധാരയിൽ!
ഇല്ലെനിക്കു മറക്കുവാനാവു-
കില്ലനിന്നെയൊരിക്കലും!

6

ഇത്രയുംകാലമെൻ സങ്കൽപസീമയിൽ
സ്വപ്നം രചിച്ചു നീ നിന്നു!
നിർമ്മലത്വത്തിൻ നിലാവു ചൊരിഞ്ഞുകൊ-
ണ്ടെന്മുന്നിലിന്നു നീ വന്നു.

7

ഏറെക്കൊതിച്ചു വരമ്പത്തു ഞാൻ നട്ടൊ-
രേഴിലം പാലയും പൂത്തു!
ആരു പറഞ്ഞു നിന്നോടതിൻ പൂമണം
വാരി നിൻ മേലൊക്കെപ്പൂശാൻ? . . .
തേവൻ പറഞ്ഞെങ്കിൽ ഞാനെന്തു വേണമ-
ത്തേവന്റെ മാടത്തിൽ ചെല്ലൂ!

രാവും പകലും നിധിപോലെ കാക്കുമ-
പ്പാവലപ്പന്തലിൽ ള്ളുണ്ടു!
ചേതമുണ്ടിപ്പാലക്കൊമ്പുലഞ്ഞാലെന്നു
നീതന്നെ ചെന്നു പറയൂ!

8

സ്നേഹപരവശേ, പോരും കരഞ്ഞതെൻ
സാഹസത്തിന്നിതാ മാപ്പുചോദിപ്പു ഞാൻ!

9

നാണിച്ചുനാണിച്ചു നീയൊരുരാവിലെൻ
മാണിക്യമഞ്ചത്തിൽ വന്നിരിക്കും.

10

"സങ്കൽപസീമയിൽ നാണം കുണുങ്ങിയെൻ
തങ്കക്കിനാവേ നീയലസിച്ചു
ആടിക്കുണുങ്ങി നീ നിൽക്കവേ, നിന്നെ ഞാൻ
മാടിവിളിച്ചില്ലേ നൂറുവട്ടം?
എന്നിട്ടു മൂടുപടമെടുത്തേകയാ-
യെന്നടുത്തെന്തേ നീ വന്നിടാഞ്ഞൂ?
ചേതോഹരാംഗീ നിൻ സാമീപ്യസക്തമെൻ
ചേതന വെമ്പിക്കുതിച്ചനേരം
മിന്നൽക്കൊടിപോൽ പറന്നൊളിച്ചെന്തിനാ-
യെന്നെക്കളിപ്പിച്ചു നിർദ്ദയം നീ?
എന്നിട്ടും നീയെന്നെക്കൈവിട്ടകന്നിട്ടും
നിന്നെയാരാധിച്ചു നിത്യവും ഞാൻ!
നിർമ്മലനിർവൃതിയാണെനിക്കോമനേ
നിന്നെക്കുറിച്ചുള്ളൊരോർമ്മപോലും!
ചിന്തിച്ചിരിക്കാതെൻ പുണ്യപൂരത്തിനാ-
ലന്തികത്തിന്നു നീ വന്നുചേർന്നു.

11

എങ്ങോവെച്ചോമനേ, നിന്നെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടു-
ണ്ടെന്നെന്റെ ഹൃത്തിലെനിക്കുതോന്നി.
മോഹനരൂപിണി തെല്ലും പ്ര്ക്കാതൊന്നും
സ്നേഹിച്ചുപോയി ഞാൻ നിന്നെയേവം.
ഒറ്റയ്ക്കൊരുമാത്രപോയി-മൽക്കൗമാര-
മൊട്ടിപ്പിടിച്ച കിനാവുകളിൽ.
തുല്യമായ് മറ്റൊന്നുമില്ലാത്ത സൗന്ദര്യ-
മെല്ലാമിണങ്ങി നീയുല്ലസിച്ചു.
അത്യന്തസുന്ദരമാകുമെല്ലാറ്റിലു-
മത്യന്തസൗന്ദര്യമാർന്ന ബാലേ,
താനേയുണർന്നു വിടർന്നൊരെൻ കൺകൾക്കും
ഹാ, നിന്നെയേന്തുമെൻ പാണികൾക്കും,
നിന്നെക്കണ്ടെത്തിനോരെൻ ഹൃദയത്തിനും
നിർവൃതിയേകി നീ മാരിവില്ലേ!

12

പിന്നെയും വന്നു വസന്തം ചിരിച്ചുകൊ-
ണ്ടെന്നയൽവീട്ടിലെപ്പൂങ്കാവനങ്ങളിൽ
കാണാമെനിക്കിജ്ജനലിലൂടായിരം
ചേണേറ്റചെന്തളിർച്ചാർത്തും സുമങ്ങളും
എങ്കിലും, തീരെക്കവർന്നെടുക്കുന്നതി-
ലെൻ കരളങ്ങെഴും ഭംഗി തെല്ലെങ്കിലും!
സ്വർഗ്ഗമെന്മുന്നിൽ രചിച്ചുകൊണ്ടെൻചുറ്റു-
മുൾക്കുളിരേകിയിരിപ്പു ചെപ്പേട്ടുകൾ!

13

ദൂരത്തുദൂരത്തു വന്മരങ്ങൾ
വാരിച്ചൊരിയുന്ന മർമ്മരങ്ങൾ.

മാകന്ദവാടിയിൽക്കോകിലങ്ങൾ
കൂകുന്ന ഗാനങ്ങൾ കോമളങ്ങൾ.
പച്ചപ്പുല്ലാളും തടം തഴുകി
കൊച്ചുപൂഞ്ചോലതളർന്നൊഴുകി,
മന്ദം സഖികളോടൊത്തുകൂടി
മൺകുടമേന്തിക്കൊണ്ടാടിയാടി
ആമുഗ്ദ്ധമന്ദാക്ഷലോലരായി
പൂഞ്ചിറകാർന്ന പുളകംപോലെ
പൂമ്പാറ്റ പാറിപ്പറന്നു ചാലേ.
എങ്ങുമൊരാനന്ദപ്പൊൻതരംഗം
പൊങ്ങിത്തുടങ്ങുന്നിതെന്തു രംഗം!
ഞാനുമെൻ കണ്ണീർതുടച്ചിടട്ടെ
ഞാനുടൻ ഗാനം പൊഴിച്ചിടട്ടേ.
ഓമലാളേ, നീയൊന്നിങ്ങു നോക്കു
ഓടക്കുഴലതിങ്ങേകിയേക്കൂ!
ആനന്ദരംഗമിതിങ്കൽ വേണം
ഞാനതിർക്കുന്നതെൻ പ്രേമഗാനം!

14

മമ മനോഹരസങ്കൽപസീമതൻ
മറയിൽ വീണു മയങ്ങിക്കിടന്നു നീ;
ഒരു സുനിശ്ചിതാകാരനിശ്ശൂന്യമാം
വെറുമൊരേകാന്തചഞ്ചലസ്വപ്നമായ്!
പരിധിയറ്റൊരെൻ ചിന്തകൾക്കൊക്കെയും
പരമലക്ഷ്യമായ്ത്തീർന്നു നീയെങ്കിലും,
ഇതുവരേയ്ക്കും കഴിഞ്ഞീലെനിക്കു നിൻ
മൃദുകരാംഗുലിസ്പർശനമേൽക്കുവാൻ!
അറിയുവാനായ്ക്കൊതിക്കുന്നു നിന്നെ, ഞാ-
നരുളുകെന്നോടരുളുകാരെന്നു നീ.

15

ചിറകടിച്ചു മറഞ്ഞ ദിനങ്ങളിൽ-
ച്ചിലതവയുടെ മായാത്ത മുദ്രകൾ,
പരിചിലർപ്പിച്ചതൊക്കെയുണ്ടിന്നുമി-
പ്പഴകി ജീർണ്ണിച്ച ജീവിതത്തിന്നുമേൽ!
അവയെങ്കിലും വിസ്മൃതിയിങ്കൽ നീ-
യവഗണിച്ചിടാതംഗീകരിക്കുമോ? . . .

16

ആ നല്ലകാലവുമാ നല്ലനാട്ടുമെ-
ന്താനന്ദരംഗങ്ങളായിരുന്നൂ സഖി!
ഉച്ചയ്ക്കുപോലും വെയിലുചോരാത്തൊര-
പ്പച്ചിലക്കാട്ടും മരത്തണൽക്കൂടിയും
ആനന്ദമാണെനിക്കാനന്ദമാണെനി-
ക്കാ നാടിനെക്കുറിച്ചോർക്കുന്നപോലുമേ!

17

അന്തരംഗത്തിൽ വിഷാദം കൊളുത്തുവാ-
നെന്തിനുദിച്ചു നീ വെള്ളിനക്ഷത്രമേ?

18

നിശ്ചല ഭൂതകാലനിർജ്ജന

19

പരിചയംപോലും പറയുവാനില്ലാ-
തിരുളിലെൻ സ്വപ്നശകലങ്ങൾ
കിരണമേ, നിന്നെത്തിരയുന്നൂ, നിന്റെ-
പരമനിർവൃതി നുകരുവാൻ!

20

നാമൊരുമിച്ചന്നിരുന്നിടാറുള്ളൊാര-
ച്ചേമന്തികാവനച്ചേലണിച്ഛായയിൽ
മഞ്ഞനീരാളം വിരിച്ചുകൊണ്ടിപ്പൊഴും
മഞ്ഞണിക്കുന്നിൽ വരുന്നുണ്ടിളവെയിൽ!

21

പ്രണയഭാരംകൊണ്ടിനിയൊരക്ഷര-
മരുളുവാൻപോലുമരുതാതെ
മരുവുന്നു നിന്റെ വരവും കാത്തു ഞാൻ
മഹിതചൈതന്യസ്ഫുരണമേ-

22

ഇങ്ങിനി മേലിൽ വരാത്തതുമാതിരി-
ക്കെങ്ങു മറഞ്ഞു നീയപ്സരസ്സേ?-

23

ഹേമന്തകാലത്തൊരോമൽപ്പുലരിയിൽ
ഞാനക്കവിതയെക്കണ്ടുമുട്ടി.
മഞ്ഞിലിളവെയിലലീണൊരു നൂതന-
മഞ്ജിമ മന്നിനെപ്പുൽകി നിൽക്കേ;
നീലക്കടമ്പുകൾ പൂത്തുനിരന്നൊാര-
ച്ചോലക്കരയിലൂടേകയായ്
നീരിൽ നനഞ്ഞ പനങ്കുലയൊത്തൊരാ-
നീലക്കാർകുന്തലും മാടിമാടി
സ്നാനംകഴിഞ്ഞാവിലാസിനിയങ്ങനെ
നാണംകുണുങ്ങി നടന്നു വന്നു.
ചിത്രം വരച്ചപോൽ ചുറ്റും പലപല
പച്ചിലക്കാടുകൾ തിങ്ങിനിന്നു.

നാനാവിഹംഗവിഹരിതവിസ്തൃത-
കാനനവീഥിയിലാകമാനം
നേരിയോരോമൽക്കളകളസംഗീത-
സാരം തുളുമ്പിതുളുമ്പിനിന്നു.
അപ്പോൾ വിടർന്ന മലരിൻപരിമള-
മദ്ദിക്കിലൊക്കെപ്പരന്നിരുന്നു!-
ആ മനോമോഹനദർശനമാവിധം
രോമഹർഷപ്രദമായിരുന്നു!-
പ്രാണനൊരോമനസ്വപ്നാനുഭൂതിയിൽ
വീണവായിക്കുന്നതായിരുന്നു!-

കോരിത്തരിക്കയാണിന്നുമെന്നാത്മാവ-
ക്കോമളസ്വപ്നമൊന്നോർത്തുപോകെ;
കർമ്മബന്ധത്തിന്റെ കണ്ണി, യന്നാദ്യമായ്
കൺമുനകൊണ്ടു മുറുക്കി ഞങ്ങൾ
അന്നുമുതൽക്കൊരു പൊന്മുകിൽത്തോണിയി-
ലൊന്നിച്ചുപാടി രസിച്ചുഞങ്ങൾ.
മാരിവിൽ പൂത്ത മരത്തിന്റെ കൊമ്പത്തു
നേരിയോരൂഞ്ഞാലിലാടി ഞങ്ങൾ.
സുന്ദര ചക്രവാളത്തിനുമപ്പുറം
ചന്ദ്രികാധാരയിൽ നീന്തി ഞങ്ങൾ.
മർദ്ദനത്തിന്റെ വിഷഫലം കായ്ക്കുമാ
മർത്ത്യന്റെ നീതി മുളച്ചിടാതെ
മിന്നുമൊരജ്ഞാതനന്ദനോദ്യാനത്തി-
ലൊന്ന്ച്ചിരുന്നു രസിച്ചു ഞങ്ങൾ!
അസ്സുഖ, മസ്വപ്ന, മസ്വർഗ്ഗമോർക്കുമ്പോ-
ളശ്രുതടുക്കാൻ ഞാനിന്നശക്തൻ.
കാണുന്നതെല്ലാം കാമദസ്വപ്നങ്ങൾ,
പ്രാണാനുഭൂതികൾക്കാസ്പദങ്ങൾ.
തങ്കക്കിനാക്കളെത്താലോലിച്ചങ്ങനെ
സങ്കൽപ സായൂജ്യ മേഖലയിൽ
സഞ്ചരിച്ചീടിന ഞങ്ങൾക്കൊരത്ഭുത-
സംഗീതകേന്ദ്രമായ്ത്തീർന്നു വിശ്വം!

24

കുതുകദായകാ, ഹൃദയനായകാ
കുസുമസായകാ, സതതം ഞാൻ
അവിടുന്നെന്നടുത്തണയുമെന്നോർത്തോർ-
ത്തവിരാമോന്മാദം നുകരുന്നു.
ചപലകളാമെൻ സഖികളങ്ങയെ
ച്ചതിയനായ്ക്കുറ്റം പറകിലും
ഇതുവരെ നേരിട്ടവിടത്തേക്കാണാ-
നിടയാവാതേവം കഴികിലും,
ഒരു വിശ്വാസത്തിൻ സുഖസമാശ്വാസ-
പരിമളമെന്നെപ്പുണരുന്നു.

25

വന്ദനം ശകുന്തളേ, കാളിദാസൻതന്നാത്മ-
സ്പന്ദനം സത്യപ്രേമം കടഞ്ഞകലാസത്തേ!
നീവെറും സാവിത്രിയ, ല്ലുർവ്വശിയല്ലാ, ശങ്കാ-
പാവകൻ പൊള്ളിക്കാത്ത പൊള്ളസ്സീതയുമല്ല.
നിൻ നിഴലവക്കൊക്കെക്കൊടുത്തു ജന്മം, നീയോ
നിർമ്മലത്വത്തിൻ നിത്യചൈതന്യക്കാമ്പായ് നിൽപ്പൂ!
മരിച്ചു വിശ്വാമിത്രൻ നിനക്കു ജന്മം തന്നോൻ
മരിക്കാ കാളിദാസൻ നിനക്കു ജീവൻ തന്നോൻ!

(അപൂർണ്ണം)

26

സരളേ നിന്മച്ചിങ്കിളിവാതിൽക്കലെൻ
സകാശക്തിയുമകലുന്നു.
ഇരുളിലേകാന്തസരണിയിൽക്കൂടെ-
ന്നിരുകാലും മുന്നോട്ടണയുന്നു.

അവിടെയെത്തുമാ നിമിഷമെൻബോധ-
മഖിലമേങ്ങോ പോയ്മറയുന്നു!

27

എന്നുമേകാന്തവാടിയിൽച്ചെന്നു
നിന്നെയോർത്തോർത്തു കേഴുവാൻ
കാതരേ, നിന്റെ വിയോഗചിന്തതൻ
വേദനകൾ നുകരുവാൻ
സംഗതിയാക്കി കാലമെങ്കിലും
സങ്കടപ്പെട്ടുകയില്ല ഞാൻ.

ത്വത്സമാഗമശിഞ്ജിതം കേൾപ്പാ-
നുത്സുകനായി നിത്യവും.
അന്തിനേരം ഞാൻ കാത്തിരിക്കുമ-
ക്കുന്ദസുന്ദരകുഞ്ജകം
ഇന്നും വീശുന്നുണ്ടേതോപൊയ്പ്പോയ
പുണ്യലബ്ധിതൻ സൗരഭം
സുസ്മൃതിയിലതാനയിയ്ക്കയാ-
ണസ്മദാമലമാനസം.
ചിത്തമോരോരോ ചിന്തയാലലം
തപ്തമായിടാമെങ്കിലും
അപ്പൊഴൊക്കെയും നിന്നിലൂടെ ഞാ-
നിപ്രകൃതിയെക്കണ്ടിടും.

28

ഒരുകൈയിലമൃതവുമൊരുകൈയിൽ വിഷവുമായ്
പുരുഷാ നിൻ മുന്നിൽ നിന്നവൾ കുണുങ്ങി.
അവൽതൻ കടന്ഴി നിന്മിഴി തഴുകി-നിന്നത്മാവി
ലായിരം മിന്നലുകളിളകിയോടി.
പുളകാങ്കുരവലയാങ്കിതലളിതാലസമൃദുലാംഗി-

ക്കളികാഭയിലളകാളികളിളകിയാടി!
അവൾതൻ ചെഞ്ചൊടി നിൻ ചൊടിയൊന്നമർത്തി, നിന്നി-
ലാടിയനുഭൂതികൾ പീലി നിവർത്തി
ഒരു കൈത്തളിർവിരലാലവൾ നിൻ കവിൾത്തട്ടി നിന-
ക്കൊരു പുളകസാമ്രാജ്യം തീറുകിട്ടി.
അവൾ മുടിയിൽ നിന്നൊരു മുല്ലപ്പൂവിതളെട്ടു-
ത്തർച്ചിച്ചു നീ നിന്നെ വിസ്മരിച്ചു.
കെട്ടിയവൾ നിന്നെപ്പുണർന്നു കുളിർമുലമൊട്ടുകൾ
മുട്ടി നിന്മാറിൽ-നീ ബോധംകെട്ടു!

29

അരിയ കലാശാലാജീവിതത്തി-
ലവനൊരു തോഴിയെക്കണ്ടുമുട്ടി.
അവളുടെ നീലിച്ച കൺമുനക-
ളവനെപ്പുണർന്നൊരു ദേവനാക്കി.
അവളുടെ നേരിയ പുഞ്ചിരിക-
ളവനകക്കാമ്പിൽക്കവിത വീശി!
അതുമുതലാനന്ദലോലനായി-
ട്ടവളെവർണ്ണിച്ചവൻ പാട്ടുപാടി.
അവനുടെ ഗാനതരംഗിണിയി-
ലവളറിയാതെ ലയിച്ചുപോയി!
വിവിധാനുഭൂതികളേകിയേകി-
ദ്ദിവസങ്ങളങ്ങന്റ് വന്നുപോയി.

അരവിന്ദൻ വന്നു പിറന്നു ചുണ്ട-
ത്തൊരു വെള്ളിക്കിലുമായിജ്ജഗത്തിൽ
അളവറ്റ സമ്പത്തവന്റെ മുമ്പി-
ലലഘുസൗഭാഗ്യങ്ങളാനയിക്കേ,
മതിമറന്നങ്ങനെ യൗവനത്തിൻ
മലർവാടി പുക്കവനുല്ലസിച്ചു
കനകത്തിനെന്തിനു സൗരഭം, ഹാ
പണമുള്ളോർക്കെന്തിനാണദ്ധ്യയനം?

അതിനാൽക്കലാശാലാജീവിതത്തി-
നവനന്ദടൻ പൂർണ്ണവിരാമമിട്ടു.
അലസതാവാപിയിലാണ്ടുയരു-
മലകളിൽ തോണി കളിച്ചു നീന്തി.
അവിരളോന്മാദമനുഭവിക്കാ-
നവനെന്നുമെന്നും കഴിഞ്ഞുവെങ്കിൽ! . . .

സകലവസ്തുക്കളും തീരെഴുതി-
'സ്സരസ'ത്തിനെപ്പഠിപ്പിച്ചു താതൻ!
വിനയസൗശീല്യാദിസദ്ഗുണങ്ങൾ
വികസിച്ചുനിന്നൊരപ്പെൺകൊടിയിൽ
അനുരക്തനാകും പിശാചുപോലു-
മറിയാതെ ദേവതയായി മാറും!
അവളത്ര മോഹനരൂപിണിയു-
മകളങ്കചിത്തയുമായിരുന്നു.

അരവിന്ദനായിരംപ്രേമഗാന-
മവളുടെ മുമ്പിൽച്ചൊരിഞ്ഞുകൂട്ടി
അവളുടെ പാദമുദ്രയ്ക്കു ചുറ്റു-
മവനൊരു പൊൻവേലി സജ്ജമാക്കി!
പ്രമപ്രേമർത്ഥനാമന്ത്രാക്ഷരങ്ങ-
ളുരുവിട്ടു കൈകൂപ്പിക്കൊണ്ടുമുന്നിൽ
ഒരു മൃദുജീവിതം തന്റെ മുമ്പിൽ-
പ്പരിചരണത്തിനായ് കാത്തുനിൽക്കേ;
പ്രതിബന്ധമെത്ര വിലക്കിയാലു-
യതിനെയെമ്മട്ടവൾ തട്ടിനീക്കും?
അനുമാത്രചിന്തയിലാർദ്രയായ്ത്തീ-
ർന്നനുരക്തയായിതവളവനിൽ!

പരമാനന്ദത്തിൻ പതാകവീശി-
പ്പരിണയഘോഷം കഴിഞ്ഞുകൂടി.
മധുരവികാരങ്ങൾ വീശിവീശി
മധുവൃധുകാലവും വന്നുകൂടി.

പുഴവക്കും പൂന്തോപ്പും പൂനിലാവും
പുളകദഹേമന്തരാത്രികാളും,
സുലളിതപുഷ്പിതകുഞ്ജകവും
സുരഭിലമാകും കുളിർമരുത്തും
സകലതും-ശൃംഗാരസാന്ദ്രമാകും
സകലതുമൊത്തവരൊത്തുകൂടി.
ഒരുനേർത്തപുല്ലാങ്കുഴൽ വിളിപോൽ
മരുവീ ജഗത്തന്നവർക്കുമുന്നിൽ
ȧȧȧȧȧ
ȧȧȧȧȧȧȧ(അപൂർണ്ണം)

30

കാമുകി:ȧ വെള്ളിനിലാക്കതിർപ്പൂനിഴൽക്കാട്ടിലെ
ȧȧȧȧ പുള്ളിമാൽ പേടയീരാത്രി.

കാമുകൻ:ȧചെല്ലമേ, നിന്നെപ്പോൽ സ്വർഗ്ഗം രചിക്കുമുൽ-
ȧȧȧȧ ഫുല്ലോലസത്സ്വപ്നരാത്രി.

കാമുകി:ȧ വാനിന്റെ വക്കിൽനിന്നാടിയൂർന്നെത്തിയ
ȧȧȧȧ വാർമയിൽപ്പേടയീരാത്രി.

കാമുകൻ:ȧഅപ്രതിമോജ്ജ്വലേ, മൽപ്രീയേ നിന്നെപ്പോ-
ȧȧȧȧ ലത്ഭുതോത്തേജകഗാത്രി!

കാമുകി:ȧ ഇക്കിളിക്കൂട്ടുന്ന രാക്കിളിപ്പാട്ടുക-
ȧȧȧȧ ളുൾക്കുളിർപ്പൂവിനെപ്പുൽകി.

കാമുകൻ:ȧലക്ഷ്യപ്രാപ്തിȧകർമ്മാക്തിയുന്മുക്തി
ȧȧȧȧ മജ്ജീവനെന്നപോൽ നൽകി.

31

ഇല്ല കഷ്ടം ഭവാനറിയുക-
യില്ല ഞാനെന്തുചെയ്കിലും!
താവകാംഗുലിസ്പർശനമ്പോലും
കേവലം ലഭിയാതെ ഞാൻ,
കണ്ണുനീരിൽക്കുളിച്ചു, ഞെട്ടറ്റു
മണ്ണിൽ വീഴുമൊരന്തിയിൽ!
ജീവനാഥ, ഭവാനുലാത്തുവാ-
നാവഴിക്കണഞ്ഞിടും.
മണ്ണിലെന്നെ ച്ചവിട്ടിയാഴ്ത്തുമാ-
പ്പൊന്നുകാലടിപ്പൂവുകൾ.
രോമഹർഷമണിഞ്ഞു ഞാനേവ-
മാ മണലിൽ മറഞ്ഞുപോം!
എങ്കിലും ഹാ, കൃതാർത്ഥനാണേവം
നിൻകഴൽച്ചവിട്ടേൽക്കിൽ ഞാൻ!

32

നിർമ്മലാനന്ദം വികസിച്ചുനിൽക്കുന്ന
ജന്മസാഫല്യസരസ്സിലാറാടുവാൻ
എന്നാശ, യെത്രയോനാളായ് ഭജിച്ചു ഹാ
വന്നിടുകൊന്നെൻ പ്രണയപ്രകാശമേ!

33

പ്രണയചന്ദ്രിക പൊഴിയുമെൻ, കൊച്ചു-
പനിമതിലേഖ കിളരുവാൻ
കൊതിപൂണ്ടേകനായിരുളിലൂൽക്കട
കടനാവേശിതവിവശനായ്
ശിഥിലതന്ത്രിയാം ഹൃദയവീണയൊ-
ത്തധിവസിക്കയാണിവിടെ ഞാൻ.
അകലെനിന്നോരോ മൃദുലമർമ്മര-
മരികിലവ്യക്തമണയുന്നു;
ചിലമനോഹരകനകതാരകൾ

ചിരിയടക്കിക്കൊണ്ടുമരുന്നു.
അനനിമേഷമെന്മിഴികളിൽ, കഷ്ട-
മനശയാശ്രുക്കൾ പൊടിയുന്നു.

34

സ്നേഹംതുളുമ്പും മനസ്സുമായ്വന്നെന്റെ
ഗേഹത്തിലേയ്ക്കന്നുഷസന്ധ്യപോലെ നീ.
ഇന്നുമോർക്കുന്നു ഞാൻ ലജ്ജാനതോൽഫുല്ല-
മന്ദസ്മിതാർദ്രമാമന്നത്തെ നിന്മുഖം.

35

സഖികളവരെന്നരികിലെത്തി-
സ്സരസ്സമായ് സന്തതം സല്ലപിപ്പൂ.
അവരെല്ലാമെന്നെ നടുക്കിരുത്തി
പ്രണയഗാനങ്ങൾ പൊഴിച്ചിടുന്നു.
അതുകേട്ടുകേട്ടു ഞാനെന്നെയും വി-
ട്ടെവിടെയോ ചെന്നു ലയിച്ചിടുന്നു.
പുളകംകൊണ്ടെന്നെപ്പൊതിയുവാനായ്
'നളിനി'ക്കും 'ലീല'യ്ക്കുമെന്തു മോഹം!
പതിവായി'ച്ചമ്പകക്കുട്ടി'യുമായ്
പനിമലർത്തോപ്പിങ്കൽ ചെന്നിരിക്കേ
അറിയാറില്ലല്ലോ ഞാനെന്നിലാളും
പരിതാപത്തിന്റെ കണികപോലും
സുമതി'സുഭദ്ര'യും ഞാനുമായി
സ്സുലളിതഹേമന്തചന്ദ്രികയിൽ
ശിഥിലതരംഗങ്ങളുമ്മവയ്ക്കും
പുളിനങ്ങൾതോറുമുലാത്തിടുമ്പോൾ
സകലതും തീരെമറന്നു ഞാനൊ-
രകളങ്കാനന്ദമനുഭവിപ്പൂ!
കനകപ്രഭാമയ-മെത്രയെത്ര
കമനീയമെന്റെയീ സ്വർഗ്ഗലോകം!

ഇവിടെയെന്താനന്ദം!-എന്നെയാരു-
മിവിടെ നിന്നയേ്യാ വിളിക്കരുതേ! . . .

36

പരമാനന്ദത്തിന്റെ വിദ്യുതവികാസമേ,
പരമപ്രേമത്തിന്റെ പാവനപ്രകാശമേ!
പുളകം പൂശിപ്പൂശി വികസിക്കട്ടെ നിന്റെ
പുലരിത്തുട്ടപ്പി, ലിക്കൊച്ചു ജീവിതപുഷ്പം!
അലമല്ലലാലല്ലിൻശ്ശൂന്യത തപ്പിത്തപ്പി
വിലപിച്ചു ഞാൻ നിന്നെക്കണ്ടെത്തുന്നതുവരെ,
ഇസ്സ്വർഗ്ഗപ്രഭാമയരംഗത്തിലെനിക്കൊന്നാ
ദുഃസ്വപ്നം ക്ഷണനേരം മറക്കാൻ കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ!
നിദ്രതൻ തമസ്സിങ്കൽനിന്നെന്നെ മോചിപ്പിച്ചു
സദ്രസമെനിക്കു നീ വെളിച്ചം കാട്ടിത്തന്നു.
കാലദേശത്താലൊന്നുമതിരിട്ടിടാതുള്ളോ-
രാലംബകേന്ദ്രത്തിലേക്കെന്നെ നീയാകർഷിച്ചു.
മിഥ്യയെന്നെന്നെത്തന്നെ വെറുക്കാൻ തുനിഞ്ഞഞാൻ
സത്യത്തെയെന്നിൽക്കാണിച്ചെന്നിൽ ഞാൻ ലയിക്കുന്നു.
എന്നിൽ സർവ്വവുമൊന്നിച്ചടക്കുന്നതോടൊപ്പ-
മിന്നിനിക്കെല്ലാറ്റിലുമടങ്ങാൻ കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ.
എന്നിലുള്ളെന്നെപ്പാടേ വിസ്മരിച്ചെല്ലാറ്റിലു
മെന്നെക്ക,ണ്ടാനന്ദത്താലെന്മനം തുടിക്കുന്നു.
കൊച്ചുപുൽക്കൊടിതൊട്ടാ നക്ഷത്രംവരെ, യിന്നെൻ
നിസ്തുലസ്നേഹത്തിന്റെ വെളിച്ചം വ്യാപിക്കുന്നു.
എന്നിൽനിന്നെത്രത്തോളം വ്യാപിപ്പതവയിൽനി-
ന്നെന്നിലുമത്രത്തോളം പൊഴിയുന്നിതസ്നേഹം!
അങ്ങനെ പരസ്പരമുള്ളൊരിക്കൈമാറ്റത്താൽ
മംഗളസ്നേഹമയമായി മാറുന്നു വിശ്വം!
സ്നേഹത്തിൽ ജനിക്കുവാൻ, സ്നേഹത്തിൽ ജീവിക്കുവാൻ
സ്നേഹത്തിൽ മരിക്കുവാൻ സാധിക്കിലതേ പുണ്യം!

37

പൊൻപുലരൊളിയേറ്റു പുതുതായ് വികസിച്ച

ചെമ്പനിനീരലരിനോടോതുന്നു കളകണ്ഠം;
"ഓമനേ, മനോഹരദർശനേ, പൂങ്കാവിന്റെ
രാമണീയകത്തിനു മകുടം ചാർത്തിപ്പൂ നീ!
നിന്നെവന്നെതിരേൽപ്പൂ നിതരാം കുതൂഹല-
സ്പന്ദനമടക്കുവാനാകാത്ത മണിത്തെന്നൽ!
മെത്തിടും കുതുകത്താൽ സ്വാഗതഗാനം പാടി-
യെത്തിടുന്നിതാ ചുറ്റും ചഞ്ചലഭ്രമരങ്ങൾ!
കളിയല്ലെനിക്കുമിന്നത്രമേൽത്തോന്നുന്നുണ്ടു
കലിതാമോദം നിന്നെ വർണ്ണിച്ചുനീട്ടിപ്പാടാൻ!
എങ്കിലുമെനിക്കുനിൻ വാസ്തവം ചിന്തിക്കുമ്പോ-
ളെന്തുചെയ്യട്ടേ, പൊങ്ങുന്നില്ല ദുഃഖത്താൽ ശബ്ദം.
കാണ്മൂ നീയിപ്പോൾ മുന്നിൽക്കാരുണ്യത്തിടമ്പായി-
ക്കാഞ്ചനപ്പൊട്ടും ചാർത്തി നിൽക്കുന്നൊരുഷസ്സിനെ.
തപ്തജീവിതത്തിന്റെ മരുഭൂവിനുമുമ്പിൽ
സദ്രസം പാടിപ്പാടിയൊഴുകും സരിത്തിനെ
ഉഗ്രനൈരാശ്യക്കൊടും കാടിനെ മറച്ചുനി-
ന്നുജ്ജ്വലസ്മിതം തൂകും തേന്തെളിപ്പൂങ്കാവിനെ
ഇതുമായികമല്ലേ, മായില്ലേ മാത്രയ്ക്കുള്ളിൽ
സ്ഥിതിമാറുകയില്ലേ, പൊരിയും വെയിലല്ലേ?
മൃദുലത്തുടുതുടുപ്പിളകിത്തുളുമ്പും നി-
ന്നിതളൊക്കെയും വാടിയോമലേ, നീ വീഴില്ലേ?
നിന്മുഖത്തേക്കൊന്നയേ്യാ നോക്കുമ്പോൾ, പിളരുന്നു
മന്മനം-സൗന്ദര്യമേ, ക്ഷണവർത്തിയോ നീയും?
നീ വാടിവീണാൽപ്പിന്നെ നിന്നെയൊന്നോർമ്മിക്കുവാ-
നീ വാടിക്കകമില്ലൊരൊറ്റപ്പുൽക്കൊടിപോലും.
നിസ്സഹായതേ, നീയെന്തറിവൂ ജഗത്തിന്റെ
നിർദ്ദയത്വത്തെപ്പറ്റി?-ച്ചിരിക്കു ചിരിക്കു നീ!"
ലോലസൗരഭമോലും നെടുവീർപ്പിട്ടാക്കൊച്ചു-
പേലവസൂനം മന്ദം ലജ്ജിച്ചു ചിരിച്ചോതി:
ഗായകാ, സഹതാപസാന്ദ്രമാം ഭവത്സ്നേഹ-
പീയൂഷം പുരണ്ടോരീ മോഹനവചസ്സുകൾ

(അപൂർണ്ണം)

ആദ്യസമ്മേളനം

നീവരും നിർജ്ജനവീഥിയിൽ ഞാനൊരു
പൂവണിച്ചെണ്ടുമായ്ക്കാത്തുനിൽക്കും.
താരകരാജിയിലെന്മനസ്പന്ദനം
നേരിട്ടുകാണും നീ നീലവിണ്ണിൽ!
നീയതു കാണുമ്പോൾ, നിന്നോടെനിക്കുള്ള
നീട്ടറ്റ രാഗം ശരിക്കറിയും.
ഓർക്കുമൊരു ഞൊടിക്കുള്ളിൽ നീയേകയായ്
വാഴ്കുമിരുട്ടത്തു നിൽക്കുമെന്നെ.
വാടാവെളിച്ചമേ, തൽക്ഷണം വെമ്പലാർ-
ന്നോടിയണയും നീയെന്നരുകിൽ.
മോഹിനിയല്ല ഞാനെങ്കിലുമിന്നെന്നെ
സ്നേഹിപ്പോനാണു നീയത്രമാത്രം!
എന്നേയ്ക്കുമായ് കാഴ്ചവെയ്ക്കും നിനക്കെന്നെ
നിന്നാഗമത്തിൽ ഞാൻ നിർവിശങ്കം
അങ്ങനെ നമ്മുടെയാദ്യസമ്മേളനം
സംഗീതസാന്ദ്രമായുല്ലസിക്കും.

അർച്ചന

ഓർക്കുമ്പൊഴേക്കുമെൻ ഹൃത്തിൽ പുളകങ്ങൾ
പൂക്കുമാറെന്നോടടുത്ത പൂക്കാലമേ!
സങ്കൽപസീമയിൽ സന്തോഷശാന്തിതൻ
തങ്കപ്രകാശം തളിക്കുന്ന താരമേ!
മാമകചിന്താശതാബ്ജപത്രങ്ങളിൽ
മാദക നൃത്തം നടത്തും മരാളികേ!
നിർമ്മലസ്നേഹാർദ്രസംഗീതധാരയി-
ലെന്മനസ്പന്ദങ്ങൾ മുക്കും മുരളികേ!
ആശ്രുമുശുദ്ധിതൻ സർവ്വവുമൊത്തുചേർ-
ന്നാകാരമാർന്നോരനുപമസ്വപ്നമേ!
പാവനസൗഹൃദപ്പച്ചത്തൊടികളിൽ
പാടിപ്പറക്കും ശുഭകരശാരികേ!
സ്വാഗതംചെയ്തു ഞാനർപ്പിപ്പൂ നിന്നെയെൻ-
രാഗാർദ്രമാനസസ്പന്ദപുഷ്പങ്ങളാൽ!
വിസ്മയം തോന്നുമാറോർത്തിരിക്കാതൊരു
വിദ്യുല്ലതപോലണഞ്ഞു നീ മോഹിനി!
അന്തമില്ലാതെഴുമുഗ്രനിരാശതത-
ന്നന്ധകാരത്തിലടിഞ്ഞ മജ്ജീവിതം,
പൊക്കിയെടുത്തു ഹിരണ്മയദീപ്തിയിൽ
മുക്കി നിന്നുദ്ധോദയാകസ്മികോത്സവം!
ചിന്തിച്ചിരിക്കാതണഞ്ഞേവമിന്നെന്റെ
ചിന്തകൾപോലും നിറംപിടിപ്പിച്ചു നീ!
കാടും മലകളും തോടും പുഴകളും
പാടേ കടന്നു പിന്നിട്ടിന്നു മന്മനം
ചഞ്ചൽച്ചിറകടിച്ചെത്തുന്നു നിൻകുളിർ-
പ്പുഞ്ചിരിപ്പൂവിൻ സുഗന്ധം നുകരുവാൻ!
കഷ്ടം, പരതന്ത്രനെന്തു ഞാൻ ചെയ്യട്ടെ
പൊട്ടുന്നതല്ലെന്റെ ചങ്ങലക്കെട്ടുകൾ.
എങ്കിലു, മെത്ര നിയന്ത്രിക്കുന്ന്കിലും
നിങ്കലേക്കയ്യോ കുതിക്കുന്നു മന്മനം!
ശാശ്വതസ്നേഹത്തിടമ്പായെനിക്കേവ
മീശ്വരൻ തന്നോരനുജത്തിയാണു നീ!

നന്മതുളുമ്പും സഹോദരസ്നേഹമാം
പൊന്മലർകൊണ്ടിതാ പൂജിപ്പൂനിന്നെ ഞാൻ!
ആടലിൻ ചൂടണഞ്ഞെത്ര മർദ്ദിക്കിലും
വാടില്ല നിൻ പിഞ്ചിതളിലൊന്നെങ്കിലും!
എന്നന്ത്യഗദ്ഗദമന്തരീക്ഷത്തിനോ-
ടെന്നേക്കുമായിട്ടലിഞ്ഞുചേരുമ്പൊഴും
തിങ്ങിത്തുളുമ്പുമസ്സ്നേഹപുഷ്പത്തിലെൻ
മംഗളാശംസതൻതേനും സുഗന്ധവും!
വത്സലേ, നിന്നഗജാപ്തിയേക്കാളെനി-
ക്കുത്സവം മന്നിൽ മറ്റെന്തുവേണം ശുഭേ?
നീയെന്നനുജത്തിയെന്നതോർക്കുമ്പോഴെൻ
നീറും മനസ്സിൽ തുളുമ്പുന്നു സുസ്മിതം.
നിന്നെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തയിലായിരം
കിന്നരലോകം കടന്നു പോകുന്നു ഞാൻ.
എത്തുന്നിതെന്മുന്നിലോടക്കുഴലുമാ-
യുത്തമജ്യോതിർമ്മയാർദ്രസ്വരൂപികൾ
ഓമനിച്ചെൻ തപ്തജീവനെപ്പുൽകുന്നു
രോമഹർഷത്തിന്റെ കല്ലോലമാലകൾ!
എന്തറിയുന്നു, വിമലേ, വിദൂരെയെ-
ന്നന്തരാത്മാവിൻ വസന്തോത്സവങ്ങൾ നീ!

അമ്പിലപ്പൊൻകവിൾത്തട്ടിൽ, രണ്ടോമന-
ച്ചെമ്പനീർപ്പൂക്കൾ വിടർന്നു കാണുന്നു ഞാൻ.
അർത്ഥമില്ലാത്തൊരിപ്പദ്യഖണ്ഡത്തിലേ-
ക്കത്തളിർച്ചുണ്ടിൽനിന്നോരോനിമേഷവും
മന്ദാക്ഷമുഗ്ദ്ധങ്ങൾ മന്ദാരപുഷ്പങ്ങൾ
മന്ദസ്മിതങ്ങൾ പൊഴിഞ്ഞു കാണുന്നു ഞാൻ!
ആ നീലനേത്രോൽപലങ്ങളിൽ രണ്ടിലു-
മാനന്ദബാഷ്പം പൊടിഞ്ഞു കാണുന്നു ഞാൻ.
അത്ഭുതസ്വർഗ്ഗീയചൈതന്യദീപ്തിയി-
ലത്തനുവല്ലി തളിർത്തുകാണുന്നു ഞാൻ.
മാമകചിത്തത്തിലിച്ചിത്രതല്ലജം
മായില്ല മായില്ലൊരിക്കലും സോദരീ!

നിന്നടുത്തോമൽ സഖികളായ് മാറാതെ
നിന്നിടട്ടെന്നും നിഖിലാനുഭൂതികൾ!
താളമേളങ്ങൾ തകർക്കട്ടെ ശാന്തികൾ
താലംപിടിക്കട്ടെ തങ്കക്കിനാവുകൾ
ആയുരാരോഗ്യങ്ങൾ സദ്രസം ഹാ, നിന-
ക്കാതിത്ഥ്യമേകട്ടെ നിത്യം സഹോദരീ!
നിർവ്യാജമേവമിപ്രാർത്ഥനാപുഷ്പങ്ങൾ
സർവ്വേശപാദത്തിലർപ്പിച്ചിടുന്നു ഞാൻ!

ഹേമന്തചന്ദ്രിക

കോമളനിർമ്മാനീലനഭഃസ്ഥലം
കോടക്കാർ മൂടിയിരുണ്ടുപോയി.
ഇല്ല വെളിച്ചം തരിമ്പുമൊരേടവു-
മെല്ലാം നിരാശപോലന്ധകാരം.
ഓമനസ്വപ്നാവകീർണ്ണമാം നിദ്രപോൽ
ഗാമം മുഴുവൻ പ്രശാന്തമായി.
കേളിയറയിതൊഴിഞ്ഞു; വരാന്തയി-
ലാളിമാരെല്ലാമുറക്കമായി.
ആരുമറിയില്ലെൻ നാഥാ, ഭവാനിനി-
യാരാലിവിടിന്നു വന്നുപോയാൽ.

തോഴിമാരാരുമറിയാതൊരുക്കി ഞാൻ
ചേലിലിന്നന്തിക്കിപ്പുഷ്പതൽപം.
വെണ്ണിളമ്പട്ടുതിരിയിട്ടൊഴിച്ചേനി-
സ്വർണ്ണവിളക്കിൽ സുഗന്ധ തൈലം-
നൽച്ചന്ദനത്തിരി കത്തിച്ചീ മച്ചക-
മച്ഛിന്നസൗരഭസാന്ദ്രമാക്കി.
കഷ്ടമിന്നന്തിതൊട്ടെന്മുന്നിലൂടെ വ-
ന്നെത്ര യുഗങ്ങൾ കടന്നുപോയി?
എന്തിത്ര താമസം?- നാഥാ, ഞാനേകയായ്
ചിന്തയിലെത്ര കഴിച്ചുകൂട്ടും?
തെറ്റിദ്ധരിപ്പൂ നിൻ കാലടിയൊച്ചയായ്
മുറ്റത്തിലയൊന്നനങ്ങിയാൽ ഞാൻ!
ഉത്തരമാത്രയിലെന്നുള്ളിലെന്തിനോ
വിദ്യുൽപ്രവാഹമൊന്നങ്കുരിപ്പൂ.
ഞെട്ടറും പൂവുപോൽ ഹാ വിറച്ചക്ഷണം
പട്ടുകിടക്കയിൽ വീഴ്വൂ ഞാനും!
സദ്രസമെന്നെസ്സമാശ്വസിപ്പിക്കുവാൻ
നിദ്രയുമെത്തുന്നീലെന്തുചെയ്യാം!
കൂരിരുട്ടത്തു കരഞ്ഞു കരഞ്ഞു ഞാൻ
നേരം വെളുപ്പിക്കാം വല്ലപാടും!

അപേക്ഷ

വിണ്മലർത്തോപ്പിലെക്കൽപകപ്പൂമൊട്ടൊ-
ന്നെന്മലർത്തട്ടിലടർന്നു വീണു.
നാണിച്ചു, നാണിച്ചു ഞാനറിയാതതെൻ
പ്രാണനിൽ പറ്റിപ്പിടിച്ചുനിന്നു.
സന്തതമായതിൻ സംഗമം മൂല,മെൻ
സങ്കൽപം പോലും നിറംപിടിച്ചു.

അത്യന്ത ദുഖ:ത്തിൻ കാർമുകിൽമാലയാ-
ലത്രുയ്ക്കിരുണ്ടൊരെന്നന്തരീക്ഷം.
വെള്ളിവെളിച്ചത്തിൽ മുങ്ങിയച്ചൈതന്യ-
കല്ലോലത്തിന്റെ നവോദയത്തിൽ
പ്രാണഹർഷപ്രദമായൊരാ വേളയിൽ
ഞാനൊരു സംഗീതമായി മാറി!
എന്മനസ്പന്ദനം താരങ്ങളാഞ്ഞെട്ടു-
ത്തുമ്മവെയ്ക്കുംപോലെനിക്കുതോന്നി.
ലോകത്തിലെങ്ങും ഞാൻ കണ്ടീ,ലതൃപ്തിതൻ
കാകോളത്തിന്റെ കണികപോലും.
ഒക്കെസ്സമൃദ്ധിയും പുഷ്കലശാന്തിയും
സ്വർഗ്ഗപ്രകാശവുമായിരുന്നു!
ജീവിതം തന്നെയെനിക്കൊരു മല്ലിക-
പ്പൂവിൻ പരിമളമായിരുന്നു!
എന്നെങ്കിലുമൊരുകാലത്തനാദ്യന്ത-
സൗന്ദര്യസത്തയിൽ ചേർന്നലിയാം!
നിൻ നിഴൽ മാഞ്ഞാലും നിർമ്മലേ, നീ തനി-
ച്ചെന്നെപ്പിരിഞ്ഞിനിപ്പോകരുതേ!

വസന്താഗമം

മുറ്റത്തെ മുല്ലകളൊക്കെപ്പൂത്തു
കുറ്റക്കിടാവിന്റെ കൺ കുളിർത്തു.
ആയവനാശിച്ചിട്ടില്ലെന്നിരിക്കുകി-
ലാഗമിച്ചീടുമോ പുഷ്പകാലം?-അവൻ
സ്വാഗതമോതുമോ സാനുകൂലം?

പൂത്തപൂവല്ലികൾ പുൽകിപ്പുൽകി-
ത്താർത്തെന്നലങ്ങിങ്ങു സഞ്ചരിച്ചു.

എന്മകനാനന്ദമേകുവാനല്ലെങ്കി-
ലെന്തിനാ വല്ലികൾ നൃത്തമാടി?-അതി-
ലെന്തിനളികളുമൊത്തുകൂടി?

മാകന്ദത്തോപ്പിങ്കലാകമാനം
കാകളി തൂകിനാർ കോകിലങ്ങൾ.

കണ്മണിക്കുഞ്ഞിനു കേൾക്കുവാനല്ലെങ്കി-
ലിമ്മട്ടിലെന്തിനു പാട്ടുപാടി-അവർ
തേന്മയമാക്കിയപ്പുഷ്പവാടി?

താമര പൂത്തു മണം പരന്നു
മാമരച്ചാർത്തും മതിമറന്നു.

എന്നോമൽപ്പൈതലിനല്ലാതെയാർക്കതി-
ലുന്നതഹർഷമുദിപ്പതാവോ-ചുണ്ടിൽ
ചിന്നുന്നതെന്തൊരു പൂനിലാവോ!

തങ്കമേ വിണ്ണിൻ വിശുദ്ധിമാത്രം
തങ്ങുന്നു നിന്നുടെ കണ്ണിണയിൽ

കാകോളം കല്ലോലംതല്ലുമീലോകത്തിൽ
കാലുഷ്യം കാണുവാൻ ശക്തമല്ല-അതു

കാലത്തിൻ വീർപ്പാൽ കലങ്ങുകില്ല!

ഈ വസന്തത്തിലൊളിച്ചിരിക്കും
ഭീമനാം വേനൽ ചിരിച്ചിരിക്കും.

ഓമനേ, നിന്റെ കുളുഹലം നോക്കിയി-
പ്പൂക്കാലമേറെനാൾ നിൽക്കയില്ല-നിന്റെ-
നേർക്കണകമ്പയതിങ്കലില്ല!

ഹാ, ലോകനായകാ ഞങ്ങളെല്ലാം
ബാലചാപല്യങ്ങൾ കാട്ടിയേക്കാം.

ഞാനീക്കിടാവിനോടോതുമ്പോൾ നീയുമ-
ജ്ഞാനികൾ ഞങ്ങളിൽ പൂർണ്ണരാഗം-സത്യ-
ദീപം കൊളുത്തിടുകാത്തവേഗം!

ഉദയരാഗം

(മനോഹരമായ ഒരു കുന്നിൻ ചെരുവ്. താഴെ പാറക്കെട്ടുകളിൽക്കൂടി പുള ഞ്ഞൊഴുകുന്ന ഒരു നദി. അതിന്റെ ഇരുവശങ്ങളിലും ആറ്റുവള്ളികൾ കുലച്ചു മറിഞ്ഞുകിടക്കുന്നു. ഒരു നേരിയ മൂടൽമഞ്ഞോടുകൂടിയ ശിശിരപ്രഭാതം. ഇള വെയിൽ പരന്നുതുടങ്ങുന്നു. അരുവിയുടെ തീരത്ത് ഒരു പാറക്കല്ലിൽ മദനൻ ഇരിക്കുന്നു. അവന്റെ മുമ്പിൽ തഴച്ചു പടർന്നുകിടക്കുന്ന വള്ളിക്കെട്ടിന്റെ താഴോട്ടു തൂങ്ങിയ ഒരു വള്ളിയിൽ കുസുമ പതുക്കെ ആടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. മുന്നോട്ടുള്ള ആയത്തിൽ അവളുടെ വസ്ത്രം മദനന്റെ പാദപാർശ്വങ്ങളെ അൽപാൽപമായി സ്പർശിക്കുന്നു. ക്രമേണ ആട്ടത്തിന്റെ ആയം കുറഞ്ഞുകുറഞ്ഞ് ഒരു ചലനം മാ ത്രമായിത്തീരുന്നു. കുസുമ മദനന്റെ നേരെ നോക്കിക്കൊണ്ടു മന്ദാക്ഷമധുരമായ പുഞ്ചിരി തൂകുന്നു.)

മദനൻ: "അങ്ങോട്ടു നോക്കിയാലെന്തു കാണാം?"

കുസുമ: "ആയിരം പൂച്ചെടി പൂത്തു കാണാം."

മദനൻ: "പൂച്ചെടിച്ചാർത്തിൽനിന്നെന്തു കേൾക്കാം?"

കുസുമ: "പൂങ്കുയിൽ പാടുന്ന പാട്ടു കേൾക്കാം."

മദനൻ: "നീലവിണ്ണെത്തിപ്പിടിച്ചുനിൽക്കും
ചേലഞ്ചുമോരോരോ കുന്നുകളും
പാറപ്പടർപ്പിലൂടാത്തമോദം
പാടിയൊഴുകുന്ന ചോലകളും
പാദപച്ചാർത്തിലായങ്ങുമിങ്ങും
പാടിപ്പറക്കും പറവകളും
ആലോലവായുവിൽ മന്ദമന്ദ-
മാടിക്കുണുങ്ങുന്ന വല്ലികളും;
ആനന്ദ, മാനന്ദം!-നാമിരിക്കും
കാനനരംഗമിതെത്ര രമ്യം!

കുസുമ: "മലമുകളിൽപ്പൊങ്ങുന്നു ഭാനുബിംബം."

മദനൻ: "മലർനിരയിൽത്തത്തുന്നു മത്തഭൃംഗം."

കുസുമ: "അരികിലണയുന്നതുകണ്ടു വേഗ-
മരുതരുതെന്നെത്ര വിലക്കിയിട്ടും
സുമസവിധം പിന്നെയും വിട്ടിടായ്വാൻ
ഭ്രമരമതിനൽപവും ലജ്ജയില്ലേ?"

മദനൻ: "അതുലനവരാഗാർദ്രമാനസനാ-
യതിമധുരഗാനങ്ങൾ മൂളിമൂളി.
പരിചിനൊടപ്പുഷ്പത്തിൻ മുന്നിലെത്തി
പരിചരണപ്രാർത്ഥന ചെയ്തിടുമ്പോൾ,
കരുണ ലവലേശമില്ലാതതിനോ-
ടരുതരുതെന്നോതിയാൽ കഷ്ടമല്ലേ?"

കുസുമ: "അകലത്തെവിടെയോ ലോകരാരു-
മറിയാതെ വാണൊരാ മത്തഭൃംഗം
അതിശാന്തയായൊരക്കൊച്ചുപൂവി-
ലനുരക്തനാകാനുമാരുചൊല്ലി?"

മദനൻ: "കണ്ണും കരളും കവർന്നെടുക്കാൻ
മന്നിൽ വിരിഞ്ഞൊരാ വന്യസൂനം
നന്ദനാരാമസുമങ്ങളെക്കാൾ
സുന്ദരമാകാനുമാർചൊല്ലി?"

കുസുമ: "സൗന്ദര്യമേകിയതാര്?-ദൈവം!"

മദനൻ: "സൗന്ദര്യമാണെന്നാലെന്റെ ദൈവം!"

കുസുമ: "അരിയവെളിച്ചം ജഗത്തിൽ വീശു-
മഴകിൻ മറുവശമന്ധകാരം
അതിലകപ്പെട്ടാൽ വഴിയറിയാ-
തലയണമേതൊരു ചേതനയും!"

മദനൻ: "ശരിയാണതെങ്കിലും, പുഷ്പമേ, നി-

ന്നരികിലായ്ച്ചുറ്റമിച്ചഞ്ചരീകം
അതിനുള്ള ജീവതന്തുക്കളെല്ലാ-
മവിടെക്കൊരുത്തു കഴിഞ്ഞുപോയി.
ജഡമെങ്ങു പോയാലും ജീവനാള-
മവിടത്തിൽത്തങ്ങിത്തുടിക്കുമെന്നും.
പ്രണയധവളനവതുഷാര-
കണികകൾകൊണ്ടതിന്നന്തരംഗം
മുഴുവനും രക്തകിരീടപൂർണ്ണം
മുഴുവനും ലോലവികാരസാന്ദ്രം.
അതു കഷ്ടമീവിധം കൈവെടിയാ-
നതിനോടിന്നയേ്യാ നീ ചൊല്ലരുതേ.
അനുകമ്പയറ്റ നിരോധനത്താ-
ലതിനെ നീ കൊല്ലാതെ കൊല്ലരുതേ.”

കുസുമ: ”ഹൃദയനായകാ, നീചദുശ്ശങ്കയാ-
ലിദയമീവിധം ജൽപിച്ചതല്ല ഞാൻ.
തവ മൃദുലഹൃദയപരിമള-
നവലഹരിയിലാറാടിയാടുവാൻ
സരളമന്ദാക്ഷപഞ്ജരാന്തസ്ഥരായ്
ചിറകടിക്കുമെൻ യൗവനവാഞ്ഛകൾ
സിരകളിലോട്ടുമെൻ ജീവരക്തവും
സുരഭിലമാക്കിത്തീർക്കയാണെപ്പൊഴും
അകമഴിഞ്ഞു ഞാൻ നോക്കി രസിക്കയാ-
ണകലെനിന്നു ചിരിക്കുന്ന ഭാവിയെ!”

യാത്രപറയുമ്പോൾ

നിന്നോടുയാത്ര പറയുവാൻവേണ്ടി ഞാൻ
നിന്നരികത്തു വന്നെത്തിടുമ്പോൾ
വിശ്വാസശൂന്യമാം സുസ്മിതമൊന്നു നിൻ
വിസ്തൃതനേത്രത്തിൽ വിസ്ഫുരിപ്പൂ!

എപ്പൊഴും നിന്നുടെ സന്നിധിയിങ്കലെ-
ച്ചിപ്രകാരം ചെയ്തിടുന്ന മൂലം
യാത്രപറഞ്ഞു ഞാൻ പോകില്ലമെത്തുമാ-
മാത്രയിലെന്നു, നിനക്കറിയാം!

സത്യമാ, ണാ നിന്റെ സംശയംതന്നെ, യെ-
ന്നൾത്താരിനുള്ളിലിന്നുണ്ടെനിക്കും;
എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ വസന്തം വന്നെത്താറു-
ണ്ടന്തരമേശാതെ വീണ്ടും വീണ്ടും.
രാകാശശാങ്കൻ പിരിഞ്ഞുപോം പിന്നെയു-
മാകാശസന്ദർശനത്തിനെത്തും
മാമരക്കൊമ്പുകൾതോറു,മിതൾവിടർ-
ന്നോമനപ്പുഷ്പങ്ങളുല്ലസിക്കും.
വാടിക്കൊഴിഞ്ഞവ പിന്നെയും പിന്നെയും
വാടിയിൽഞെട്ടറ്റുവീഴും.
ആകയാൽ, ഞാനും ഹാ, പോവതു, നിന്നടു-
ത്താഗമിക്കാൻ മാത്രമാണ്യവീണ്ടും!

കാമുകനാണെന്നു ചൊല്ലരുതേ!

ആരോടുമോമലേ, ഞാനൊരുനാളും നിൻ
കാമുകനാണെന്നു ചൊല്ലരുതേ!

ഞാനിന്നു ലോകത്തിലെന്റെയെന്നോർക്കുന്ന
നീയൊരു നക്ഷത്രമായിരുന്നു.
അന്നൊരു വെൺമുകിൽ വിണ്ണിലൊരേടത്തു
നിന്നെ നിനച്ചു ഭജിച്ചിരുന്നു.
അന്യോന്യം കാണാതെ, കണ്ടാലും മിണ്ടാതെ
നിങ്ങളിരുവരും നിന്നിരുന്നു.
അന്നെല്ലാം കേവാമന്യനായുള്ള ഞാൻ
കണ്ണീരിൽ മുങ്ങിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

വാസന്തകാലം മറഞ്ഞു; ഹാ, ഭൂമിയും
വാനുമൊന്നാകെക്കറുത്തിരുണ്ടു
ചേതസ്സിലാതങ്കചിന്തപോൽ, കാർമുകിൽ
മീതെയ്ക്കുമീതെയടിഞ്ഞു വാനിൽ.
പേമാരിചീറ്റിയണഞ്ഞു കൊടുങ്കാറ്റിൽ
മാമരമൊക്കെ വാവിട്ടു കേണു.
നീരസഭാവത്തിലാകാശം കൈവിട്ടു
നീയുമെവിടെയോ ചെന്നൊളിച്ചു.

ഘോരനിരാശയിലിക്കൊച്ചു വെൺമുകിൽ
മാരിയായ് മണ്ണിലടിഞ്ഞുചേർന്നു.
അന്നൊരുനാളിലെന്നേകാന്തനിദ്രയിൽ
സുന്ദരസ്വപ്നമേ, നീയണഞ്ഞൂ.
ആ നിമേഷം മുതൽ വിട്ടുപോകാതെയെൻ
മാനസത്തിങ്കൽ ഞാൻ ചേർത്തു നിന്നെ!

നീരദമാലയൊഴിഞ്ഞു, രണ്ടാമതും
നീലാംബരാന്തം തെളിഞ്ഞു നിന്നു!
ആദിത്യകാന്തിയിലാറാടി, ലോകമൊ-
രാനന്ദചിന്തപോലുല്ലസിച്ചു.

മാലേയമാരുതൻവീശി, മലരണി-
ഞ്ഞാലോലവല്ലികൾ നൃത്തമാടി.

ഓമനേ, നീയെന്റെ മാനസവീണയിൽ
പ്രേമഗാനം പൊഴിച്ചുല്ലസിച്ചു.
എന്നാലും വിണ്ണിൻ നിധിയായിരുന്ന നീ-
യെങ്ങനെ മന്നിലിന്നെന്റെയാകും?
അന്യനായുള്ള ഞാനാരുമറിയാതെ
നിന്നെയെൻ കൈയിലൊതുക്കിനിന്നു.

ആകയാലാരോടും ഞാനൊരുനാളും നിൻ
കാമുകനാണെന്നു ചൊല്ലരുതേ!

ജീവനാഥൻ

ചെമ്മഞ്ഞപ്പൂഞ്ചേല ചെമ്മേയണിഞ്ഞെത്തി
സമ്മോഹനാംഗിയാം സന്ധ്യാദേവി.
അന്ധരാരാഗമം ഘോഷിപ്പാൻ നിശ്ശബ്ദ-
മന്തിത്തിരികളാലാലയങ്ങൾ.
നിശ്ചലമാമൊരു നീലത്തടാകമ്പോൽ
നിശ്ശബ്ദമായ്ത്തീർന്നിതന്തരീക്ഷം.
ധ്യാനനിരതയായോമനേ, നീയിദ-
മാ നദീതീരത്തിരിപ്പതെന്തേ?
പോരിക, പോരിക, നിന്നോമൽ സ്വപ്നങ്ങൾ
കൂരിരുൾകൊണ്ടിപ്പോൾ മൂടുമല്ലോ!

സന്താപബാഷ്പം പൊഴിച്ചതു പോരും, മെൻ
ചിന്താപരവശേ, നീയുറങ്ങൂ.
എന്മാറിൽചാഞ്ഞുകൊൾകോമനേ, നിന്നെ ഞാൻ
ചുംബനപ്പൂക്കളാൽ മൂടിക്കൊള്ളാം.
എന്നെയും കാത്തു നീയാ നദീതീരത്തി-
ലിന്നോളം നിന്നെത്ര ബുദ്ധിമുട്ടി?
ഹേമമയമാകുമെന്മണിമേടയിൽ
തൂമലർതഞ്ചുകപ്പൂങ്കൊടിയിൽ
ആനന്ദസ്വപ്നങ്ങൾ കണ്ടുകണ്ടെന്നും
ഞാനമൊത്തോമലേ, നീയുറങ്ങൂ!

എന്നും സുഖിക്കുവാനെല്ലാം പുതുക്കുവാ-
നെന്നോടു നിന്നെ ഞാൻ ചേർത്തിടുന്നു.
ജീവിതസ്വപ്നങ്ങൾ മാഞ്ഞെങ്കിൽ മായട്ടേ
ജീവേശൻ ഞാനില്ലേ, ജീവനാഥേ!

കാമുകന്റെ സ്വപ്നങ്ങൾ

ദേവി, ജീവിതപുഷ്പം കൊഴിയാറായി, ഹർഷം
താവിയ സുദിനങ്ങളെന്നേക്കും മറവായി,
എങ്കിലുമേകാന്തത്തിൻ ചില്ലകൾതോറും പാറി-
പ്പൈങ്കിളികളെപ്പോലെ മേളിപ്പൂ കിനാവുകൾ.
അവതൻസവിലാസദർശനത്തിലെൻ ചിത്ത-
മവരോധിപ്പൂനിന്നെ രാജ്ഞിയായതിൻ നാട്ടിൽ!

ചതിക്കും യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ മിക്കതും യഥാർത്ഥത്തിൽ
ക്ഷിതിയിൽ സ്വപ്നങ്ങൾക്കേ സത്യസന്ധതയുള്ളൂ.
അവ ചഞ്ചലങ്ങളാ, ണെങ്കിലും, മല്ലെന്നായി-
ട്ടവ ഭാവിക്കി, ല്ലേകില്ലൊട്ടുവിൽ പ്രാണാഘാതം.
അവയെന്നേകാന്തത്തിൽ പാടുന്നു നിൻ സൗന്ദര്യ-
മവയെന്നേകാന്തത്തിൽ പാടുന്നു നിൻ സൗശീല്യം.
സ്വർഗ്ഗശക്തിതൻ സാത്വികാലാപം സ്പന്ദിക്കുമി-
സ്വർഗ്ഗത്തിൽ, സ്വപ്നങ്ങൾതൻ ദുർഗ്ഗത്തിൽ, സുശക്തൻ ഞാൻ!

ജീവനെനിക്കു വെറും തൃണം-നിന്നെയെൻ
ജീവനും ജീവനായ് പൂജിച്ചിടുന്നു ഞാൻ.
സ്നേഹിച്ചു നിന്നെ ഞാൻ നീയൊഴിഞ്ഞാരെയും
സ്നേഹിച്ചതില്ല ഞാൻ, സ്നേഹിക്കയില്ല ഞാൻ.
നിന്നിലും മീതെയായില്ലെനിക്കൊന്നുമീ-
മന്നി, ലാരാധിപ്പു നിന്നെ ഞാനോമനേ!

എന്നെ നീ വിസ്മരിച്ചാലും ഭജിച്ചിടും
നിന്നെ ഞാ,നെൻ പ്രാണസർവ്വസ്വമാണു നീ.
ഭോഗമാധുര്യം വെറും നിഴലുജ്ജ്വല-
ത്യാഗദീപത്തിന്റെ നിർവാണദീപ്തിയിൽ.
തപ്തമാണെങ്കിലും മാമകജീവിതം
സുപ്തമല്ലഞ്ജലിചെയ്വു ഹാ, നിൻപദം!
ജന്മമെനിക്കുണ്ടിനിയുമെന്നാകിൽ ഞാൻ
നിന്മനോനാഥനായ്ത്തന്നെയെത്തും, പ്രിയേ!

ലോകപ്രശംസയും വിദ്വേഷവും സമ-
മേകനിമേഷത്തിൽ നേടിയോൻ ഞാൻ
എന്നെ നീ പൂജിച്ചു ഞാനപേക്ഷിക്കാതെ-
തന്നെ, നിൻ ജീവാധിനാഥനായ് ഞാൻ.
നീതിയും ന്യായവും കൂട്ടിൽക്കയറ്റിയാൽ
പതിത്യം പറ്റിയ പാപിനി നീ!

എങ്കിലും ദുഃഖിച്ചിടായ്ക നീ ശാലിനീ
ശങ്കിച്ചിടേണ്ട നിൻ സേവകൻ ഞാൻ.
മാമകപ്രാണനും കൂടി ത്യജിക്കുവ-
നാ മന്ദഹാസത്തിനായി മാത്രം.
ആ മന്ദഹാസമതാണു മജ്ജീവിത-
പ്രേമപ്രഫുല്ലമാം സ്വപ്നകേന്ദ്രം.

സ്നേഹിക്കാനെന്നെപ്പഠിപ്പിച്ചു നീ, നിന്നെ
സ്നേഹിച്ചിടും ഞാൻ മരിക്കുവോളം!
ശങ്കയന്റെ , വിഷമാണതേൽക്കുകിൽ
സങ്കടന്തന്നെ പിന്നത്തെ ജീവിതം.
ഹൃത്തുടഞ്ഞു നാം ലോകത്തിലെങ്ങനെ
ചത്തു ജീവിപ്പതെന്തിനാണോമനേ?
വിശ്വമോഹിനീ, പൂർണ്ണമായെന്നെ നീ
വിശ്വസിക്കു ചതിക്കില്ല നിന്നെ ഞാൻ.

കാലദോഷം വരാം മനുഷ്യന്നതിൻ-
ജ്വാലയിൽ, ച്ചാമ്പലാകാം പ്രതീക്ഷകൾ.
ത്തുമമങ്ങി നശിക്കുകില്ലെങ്കിലും
പ്രേമഹേമപ്രകാണ്ഡമൊരിക്കലും
കഷ്ടകാലസ്ഫുടപാകപൂർത്തിയിൽ
തുഷ്ടകന്നതുൽക്കൃഷ്ടമാകും സതി!
ഈ വിയോഗാലകലുകയ, ല്ലയേ
ദേവി, മേന്മേലടുക്കുകയാണു നാം.

അധമരിലേറ്റം ജഗത്തിൽ ഞാനാ-

ണധമനെന്നോമനേ, സമ്മതിക്കാം.
ഒരു ദേവതയ്ക്കുമില്ലെങ്കിലുമെൻ
നിരുപമനിസ്സ്വാർത്ഥദിവ്യരാഗം
തവദേഹമോഹാത്മകാത്മദാഹ-
വിവശിതനായില്ലൊരിക്കലും ഞാൻ.
പരിസര ദ്വേഷങ്ങളെന്റെ ചിത്തം
പരിധൂതപങ്കമായരചിക്കേ,
ശകലിതമാകയോ ശാലിനി നി-
ന്നകളങ്കരാഗാർദ്രമുഗ്ദ്ധചിത്തം?
അടിപെടുന്നോ വെറും മിത്ഥ്യകൾത-
ന്നടിയൊഴുക്കിന്റെ ചുഴികളിൽ നീ?
സതി, നിത്യഭാസുരതാരകകൾ-
ക്കതിഥിയായ് നിന്നെയുയർത്തിടും ഞാൻ!

ചെന്തളിർ ചൂടിച്ചിരിച്ചിതാ പിന്നെയും
ചിന്തകൾ പൂക്കുമീനാളിൽ,
മാനസം മാമകം മാടിവിളിക്കുന്നി-
താനന്ദദേവതേ, നിന്നെ.
പോരിക പോരിക ശപ്തനിരാശതൻ
കൂരിരുളൊക്കെയും പോയി.

മഞ്ഞിലുതിരുമിളവെയിൽമാതിരി
നെഞ്ചിലുല്ലാസം കൊളുത്തി
ഭാവസാന്ദ്രോജ്ജ്വലസ്വപ്നാനുഭൂതികൾ
ദേവനൃത്തത്തിനായെത്തി.
പോരിക പോരിക മാരകോദ്വേഗത്തിൻ
മാരിക്കാറൊക്കെയും മാറി!-

ഏകാന്തശാന്തിതൻ വീണമീട്ടുന്ന ഞാ-
നേകാൻ നിനക്കാത്മഹർഷം.
വിജയഗർവത്താൽ വികൃതമല്ലയേ
ഭജനലോലുപേ ഭവതിതൻ മനം.
ജനിതരാഗമിന്നതിൽ സ്മിതാങ്കുരം

പനിമലരിലും പരം മനോഹരം.
പ്രണയപൂർണ്ണമെൻ ഹൃദയമിപ്പൊഴും
പുണർന്നിടുന്നതുണ്ടതിൻ പരിമളം.

പ്രശാന്തഭാസുരപ്രസന്നഭാവനാ-
വിശാലമേഖലയ്ക്കകത്തനാരതം
ചിറകടിച്ചടിച്ചപഗതാകുലം
പറന്നു പാടുമെൻ ഹൃദയകോകിലം,
ശിവപ്രചോദനമതിനു നൽകിയ
സുവർണ്ണരശ്മിതൻ മഹദ്ഗുണഗണം!
വിധിവിധിച്ചൊരീ വിയോഗദുർവിധി
വിധിത്സിതങ്ങൾക്കു വിവേകത്തിൻനിധി!

വിസ്മയദർശനേ, നിന്നെയൊന്നു
വിസ്മരിക്കാനെൻക്കൊത്തുവെങ്കിൽ
പൂവിരിച്ചെന്തിനോർക്കാതെ നീയെൻ
ജീവിതവീഥിയിലാഗമിച്ചൂ.
ചിന്തിച്ചിരിക്കാതിതുവിധം നീ-
യെന്തിനെൻ പ്രാണനിൽ ചേർന്നുപറ്റി?

താമരപ്പൊയ്കപോൽ ശാന്തമായ
മാമകജീവിതമെത്രവേഗം
നേരിട്ടിടാനിടയായി കഷ്ടം
വാരിധിക്കൊപ്പമിക്കോളിളക്കം.
നിശ്ചയം മൃത്യുവിൻ സ്പർശമേറ്റേ
നിശ്ചലമാകാനതിനുപറ്റൂ–

എങ്കിലുമില്ല പരാതി ചെറ്റും
ശങ്കിച്ചിടായ്കിന്നെനിക്കു നിങ്കൽ!
സോമലേഖ കുണുങ്ങിച്ചിരിക്കു-
മീ മധുരശിശിരനിശയിൽ,
പാല പൂത്ത പരിമളം തെന്നൽ-
ച്ചോലയിൽത്തത്തിയെത്തുന്നനേരം

എന്മനസ്സിൽക്കിളരുന്നിതോരോ
പൊന്മയങ്ങളാമോമൽസ്മൃതികൾ.

പോയനാളുകൾതൻ കളിത്തോപ്പിൽ
ഛായകൾ കരം കോർത്തുന്ന്നാടി
സ്ഫീതമോദം മൃദുസ്മിതംപെയ്തെൻ
ചേതനയെ വിളിക്കുന്നു മാടി..
നൊന്തിടുകിലും മേൽക്കുമേലവ-
യെന്തിനായ് ഞാൻ കുതറുന്നു പേർത്തും?
തട്ടിമാറ്റുന്നു നിഷ്ഫലം ഹാ, ഞാൻ
പൊട്ടിടുകില്ലിച്ചങ്ങല, പക്ഷേ.

അകലെനിന്നകലെനിന്നൊരു നേർത്ത കളകള-
മകതളിർ പുൽകിപ്പുൽകിപ്പുളകം ചേർപ്പൂ.
പ്രണയപ്രതീപ്തമാമൊരുപഹാരസ്മിതവുമായ്
പ്രണമിപ്പൂ മമ ജീവനതിനു മുന്നിൽ.
ദുരിതങ്ങളഖിലവും ക്ഷണനേരം മറന്നു ഞാൻ
പരിചിൽച്ചേർന്നലിവിതാക്കളകളത്തിൽ!

മമ ലോകജീവിതം ഹാ, മരുഭൂവായെങ്കിലെന്തീ
മമതതൻ ശാദ്വലം ഞാൻ തഴുകിയല്ലോ!
സകലവുമകലട്ടേ പകവീട്ടി ഞെളിയട്ടേ
വികലമല്ലെനിക്കെന്റെ വിമലഹർഷം.
പുണരുക, പുണരുകെൻ വിജനതേ, മമ ദിവ്യ-
പ്രണയസ്വരൂപിണിതൻ പ്രതിനിധി നീ!

സുഖമല്ലാ സുഖമെന്നു കരുതിയ സുഖമൊന്നും
സുഖമേ, നീ മരീചികാലഹരിയാണോ?
പൊൻകിനാക്കൾതൻ കാൽച്ചിലമ്പൊലി
തങ്ങിടുന്നൊരീ വീഥിയിൽ,
പിന്തുടരുകയാണതിനെ ഞാ-
നെന്തു മായികാവേശമോ!
ഇല്ല മിന്നാമിനുങ്ങൊളിപോലു-

മില്ല-ക്കൂരിരുൾ ചുറ്റിലും!-

ഏതുദേശമാണേതു ഭാഷയാ-
ണേതുമില്ല മേ നിശ്ചയം.
ഹാ, തനിച്ചൊരദൃശ്യശക്തിയാൽ
നീതനായേവമിങ്ങു ഞാൻ.
എന്തിനാണാരറിഞ്ഞു, മുള്ളേറ്റു
നൊന്തിടുന്നിതെൻ കാലുകൾ-
എങ്കിലും ഹാ, ചിരിപ്പൂ ഞാ, നേതോ
പൊൻകിനാക്കൾതൻ ചിന്തയിൽ!

വരികരികിൽഗ്രീഷ്മപ്രഭാവമേ, നിൻ
പൊരിവെയിലിൽപ്പൊള്ളുവാൻ ഞാൻ കൊതിപ്പൂ.
നിഴലിൽ വെറും ശൈത്യം, ജഡത്വമേകും
മഴമുകിലിൻ മൂടലതാർക്കുവേണം?
സിരകളുണർന്നുദ്രിക്തരക്തനായ് ഞാൻ
സ്മരണകൾതൻ കണ്ഠം ഞെരിച്ചിടട്ടെ!

നിണമൊഴുകിവീണു ചിറകടിക്കും
പ്രണയമയചിന്തയ്ക്കു ഭംഗികൂട്ടും.
അതിരസമുണ്ടോർക്കണമെന്നാല-
നതിനെഴുമാ ദുസ്സഹപ്രാണദണ്ഡം.
അവശമതു ദാഹിച്ചു വാ പിളർക്കെ-
ജ്ജവമിടണം പൊള്ളും മണലതിങ്കൽ
വരിക വരികുഗ്രമാം വേനലേ, നീ!
പൊരിയണമെനിക്കുനിൻ തീവെയിലിൽ!

അരുളിയെൻ കാതിൽ പ്രകൃതി: "ഞാൻ നിന്നിൽ-
ക്കരുണയാൽ നിന്നെക്കവിയാക്കി
സുമനസ്സൊത്ത നിൻ സുമനസ്സിൽ, പ്രേമ-
ഹിമകണം പെയ്തുജ്ജ്വലമാക്കി.
ഫലമെന്തുണ്ടായി?-കപിയെക്കാൾ കഷ്ട-
നിലയിൽച്ചെന്നെത്തി ചപലൻ നീ!"

”ശരിയാണംബികേ, ശരിയാണോതി ഞാ-
നെരികയാണിന്നെന്മനമതിൽ!
ചുട്ടുകാടാക്കി മന്മഹിതജീവിത-
മട്ടുമലർക്കാവീ മഹിയിൽ ഞാൻ!
അനുഭവജ്ഞാനമവസാനത്തിലാ-
ണനുശയം ചേർപ്പിതടിയനിൽ!”
വരികില്ലേ തെറ്റു, നരനല്ലേ, മാപ്പു-
തരികില്ലേ ദൈവം, കരയല്ലേ!

ദേവി, നിന്നെജ്ജീവിതത്തിൽക്കണ്ടുമുട്ടിടായ്കി-
ലീവിധം ഞാൻ കണ്ണുനീരിൽ മുങ്ങുമായിരുന്നോ?
നീയൊരൽപമോർത്തുനോക്കുകെന്മനസ്സിൽ മേന്മേൽ
തീയൊടുങ്ങാതീവിധമെരിയുമായിരുന്നോ?
ഞാനഖിലം സന്ത്യജിച്ചെൻ ജീവിതത്തിലേവം
മ്ലാനചിത്തനായ് സ്വയം നശിക്കുമായിരുന്നോ?

ഇല്ല, ദേവി, നിശ്ചയമായില്ല ഞാനീ മന്നിൽ
വല്ല കോണിലാകിലും സംതൃപ്തനായ് വേണേനേ.
ഈ വിധത്തിൽ ക്ഷുബ്ധമായിത്തീർന്നിടാതെൻ ശാന്ത-
ജീവിതമൊലിച്ചൊലിച്ചങ്ങാഴിയിൽ ചേർന്നേനേ!
ഘോരമാം ചിന്താനലനിലെൻജഡം ദഹിച്ചാ-
ച്ചരമെങ്കിലും പരമശാന്തി നുകർന്നേനേ!
ഇല്ലതിനു മാർഗ്ഗമിനിയാ മരണംപോലു-
മില്ല ശാന്തി നൽകുകില്ലെനിക്കു തെല്ലും ദേവി!

അണിയിട്ടണിയിട്ടരികത്തണയും
ക്ഷണികോന്നതിതൻ മഴവില്ലുകളേ,
മമതാമധുരം മതിയെന്നരുളൂ;
മമ മാനസമാം മയിലിൻ നടനം.
ഇനിവൈകരുതേ, മറയൂ, മിഴിനീ-
രിനിയും വഴിയാനിടയാക്കരുതേ!

മൃഗകൽപനിവൻ മൃതസദ്വിഭവൻ
മൃഗതൃഷ്ണകളിൽ കൊതിപൂണ്ടുഴറി
മദസങ്കലിതം ചപലം ചരിതം
ഹൃദയം വിവിധഭ്രമസഞ്ചലിതം.
കടിഞ്ഞാണെവിടെ വഴിയേതിരുളാ-
ണടിതെറ്റുകിലോ പിടിവിട്ടിനി ഞാൻ
വരണേ, തരണേ, തവ ദർശനമെൻ
നിരഘോജ്ജ്വലമാം കിരണാങ്കുരമേ!

നവനവോൽക്കർഷ സോപാനപംക്തിക-
ളവസരോചിതം പിന്നിട്ടു കേറിനീ
അദരിതഭാഗ്യശൃംഗത്തിലെത്തുവാൻ
ഹൃദയപൂർവകം പ്രാർത്ഥിച്ചിടുന്നു ഞാൻ.
നിഴൽ വിരിക്കാനിടയാകരുതഴ-
ലഴകെഴുമാ മുഖത്തൊരുകാലവും!

തവ സുഖോദന്തമെന്നുമേകീടുമെ-
ന്നവശചിത്തത്തിനാശ്വാസലേപനം
രജതരേഖകൾ പാകുമച്ചിന്തയെൻ
വിജനതതൻ തമോമയവേദിയിൽ
ഉടലുമാത്മാവുമൊന്നുപോലക്ഷണം
സ്ഫുടസുഖാപ്തിയിൽ കോരിത്തരിച്ചിടും.
സകലവും സ്വയം സന്ത്യജിക്കുന്നു നി-
ന്നകലുഷോജ്ജ്വലപ്രേമത്തിനായി ഞാൻ!

എന്തിനെ വിശ്വസിക്കാം ലോകത്തിൽ, ഹൃദയത്തി-
നെന്തിന്റെ തണൽത്തട്ടിൽ വിശ്രമിക്കാം?
കേവലം ചലജലബുദ്ബുദം, സൗഹൃദം, ഹാ
ഭാവജസ്വപ്നം മാത്രം മധുരപ്രേമം.
ഭ്രുതിദസുധാമയം വാത്സല്യം-പക്ഷേ, മറ്റൊ-
ന്നുതിയാൽ വീണുപോമോരബലപുഷ്പം.

എന്തിനെപ്രീയപ്പെടാം ലോകത്തിൽ ജീവിതത്തി-

ലെന്തിനിസ്സസ്ഥിരമെന്നാശ്വസിക്കാം?
സർവ്വവും ക്ഷണികങ്ങൾ, സർവ്വവും ചഞ്ചലങ്ങൾ
സർവ്വവും വഞ്ചകങ്ങൾ, മായികങ്ങൾ.
പ്രാരംഭം സുഖമയം, ഹർഷദം, സമസ്തവും
പാരം ശോകാവകീർണ്ണം ജഗത്തിലന്ത്യം.
എന്നാലും പ്രണയമേ, നീ മതിയെനിക്കിണ്ടൽ
തന്നാലും നിത്യം നിന്നെപ്പുണർന്നിടും ഞാൻ!

ആ നല്ലകാലം കഴിഞ്ഞൂ-ചിത്തം
മ്ളാനമായ്ത്തീർന്നുകഴിഞ്ഞു.
ഹർഷങ്ങളെല്ലാം മറഞ്ഞു-ബാഷ്പ-
വർഷത്തിൻ രംഗമണഞ്ഞു.
ദീപങ്ങളൊക്കെപ്പൊലിഞ്ഞു-ജീവൻ
സ്വാപതമസ്സിലലിഞ്ഞു.
എന്നിനിപ്പുൽകുമുദയം-കഷ്ടം
വന്നിടുമെന്നഭ്യുദയം?
നശ്വരമാം സ്വപ്നജാലം-മന്നിൽ
വിശ്വസിച്ചീടിനമൂലം
തപ്തമാം ഹൃത്തേവമാർന്നൂ-ഹാ, ഞാൻ
ശപ്തരിൽ ശപ്തനായ്ത്തീർന്നു.
കൈവരിപ്പേനാത്മഹോമം-പക്ഷേ,
കൈവല്യദമാണിപ്രേമം!

ഇനി വരികയില്ലല്ലോ നിങ്ങളും ചാരെയെൻ
കനിവിയലുമുജ്ജ്വലസ്വപ്നശതങ്ങളേ?
നിറമുടയ പീലി നിവർത്തിയാടിച്ചെന്നു
മറവിയുടെ പിന്നിൽ മറഞ്ഞിതോ നിങ്ങളും?
വരിക വരെകേകനാണാർത്തനാണിന്നു ഞാൻ
തരിക തവ ദർശനം-കേണിരക്കുന്നു ഞാൻ.

ധരണിയതിലേറ്റവും നിന്ദ്യനാണെങ്കിലും
നരരിലധമന്മാരിലഗസ്ഥനാകിലും
സുരുചിരസുധാർദ്രമാം നിങ്ങൾതൻ സുസ്മിത-

മൊരുദിവസമെങ്കിലുമോർക്കാതെയില്ല ഞാൻ!
രുജയിലിത വീർപ്പിട്ടു വീർപ്പിട്ടു മന്മനം
വിജനതയിൽ മാടിവിളിക്കുന്നു നിങ്ങളെ,

അലിവിയലുകില്ലയോ വീണ്ടും വരില്ലയോ
മലിനതയേഴാത്തൊരെൻ പൊന്നിങ്കിനാക്കളേ?
മടുത്തു് മെനിക്കു മഹിയിൽ മനസ്സുഖം നൽകാ-

ജഗത്തിലിവനെച്ചതിച്ചു പലതും ജയസ്മിതം ചാർത്തി
മുഗത്തിലധികം മദിച്ചു മലിനോത്സവങ്ങൾ ഞാൻ തേടി.
എനിക്കുഭവനം നരകസമാനം പ്രശപ്തമായ്ത്തീർന്നു
തനിച്ചുവിട്ടുവിൻ തമസ്സിലിവനെ ഭ്രമങ്ങളേ നിങ്ങൾ!

ഒരിക്കലിവനോടടുക്കിലഖിലം മടുത്തുമാറുന്നു
മരിക്കിലിവനെ സ്മരിച്ചു കരയാനൊരുത്തനില്ലല്ലോ.
അടുത്തുപലതും മധുരിമചോരും വചസ്സു വർഷിച്ചി-
ട്ടൊടുക്കമൊരുപോലൊളിച്ചു ചതിയിൽക്കുഴത്തറുത്തോട്ടും
അവയ്ക്കുമൊരുനാളറുതിവരില്ലേ, സമാശ്വസിപ്പൂ ഞാൻ
ശവത്തെയും ഹാ, പകയൊടു പഴുതേ ചവിട്ടുമീലോകം!-
ഇതിങ്കലെന്തിന്നമലതവഴിയും സനാതനപ്രേമം
കൊതിച്ചുസതതം കുതിപ്പിതന്റെ , വൃഥാ മനസ്സേ നീ?

താരകങ്ങളൊളിചിന്നിമിന്നുമൊരു
ശാരദശ്രീനിശീഥമേ!
ലോലരാജതവലാഹകാകലിത-
നീലനിർമ്മലവാനമേ!
ആരചിപ്പിതനഭ്രുതി നിങ്ങളുഴൽ
വേരകറ്റിയെൻ ജീവനിൽ.
ധ്യാനലോലമമലാനുരാഗമയ-
ഗാനസാന്ദ്രമെന്മാനസം
കാമരേഖകളകന്നകന്നനഘ-
സാമഭാവോദയാങ്കിതം!
വ്യ്ക്തിയൊന്നിനൊരുപാധിയാണഖില-

ശക്തിയോടടുപ്പിക്കുവാൻ.
മുക്തമോഹനലിവാർന്ന നിൻ പരമ-
ഭക്തനിന്നു ഞാൻ സ്നേഹമേ!

സംതൃപ്തി

അനുപമോജ്ജ്വലയുവതയാലല-
മനുഗഹീതമാം, തവ കളേബരം-
മദപരവശവിശാലപേശലം-
മദംഗരംഗകമലങ്കരിക്കവേ;
ഹൃദയരഞ്ജനേ, പരിണതാനന്ദ-
മൃദുലസംഗീതം കിളർന്നിടുന്നു മേ!
കവിഞ്ഞൊഴുകുന്നു മദീയമാനസം
കവനസാന്ദ്രമാം വികാരവീചികൾ.
നവനവോല്ലാസം തളിർത്തു നിന്നിടും
ഭുവനസൗഭാഗ്യകനകശൃംഗത്തിൽ
പ്രതിഷ്ഠിതങ്ങളായ്ക്കഴിഞ്ഞു, മത്സുഖ-
പ്രതാപജീവിതജയപതാകകൾ!
പ്രണയശീതളത്തണലി, ലുന്മദ-
പ്രസന്നചിന്തകൾക്കഭയമേകി, നീ!

തെളിഞ്ഞ താരകൾനിറഞ്ഞ നിർമ്മല-
ലളിത നീലവിൺകുഞ്ജകത്തിൽ, നാം
ഇതുവിധം മേലും കഴിഞ്ഞുകൂടിയാൽ
മതി;-മറ്റെന്തെങ്കിലും കൃതാർത്ഥനാണു, ഞാൻ! . . .

അർപ്പണം

ആകമ്രസ്മേരത്താൽ നിഷ്പ്രയാസം
ലോകം മയക്കുമക്കാമദേവൻ
തെല്ലെൻ മനസ്സും വശീകരിച്ചാൽ
ചൊല്ലിതിലത്ഭുതമെന്തു തോഴി!

അമ്പിളി വിണ്ണിലുദിച്ചുയർന്നാ-
ലെന്തിനിളകണം വീചികകൾ?
തെന്നലെക്കണ്ടാലാ വല്ലരികൾ
നിന്നുകുണുങ്ങുന്നതെന്തിനായി?

ഞാനുമതുപോലറിഞ്ഞിടാതൊ-
രാനന്ദത്തിന്നു വിധേയനായി.
അക്കാമദേവന്റെ കാൽത്തളിരിൽ
മൽക്കരളെന്തിനോ കാഴ്ചവെച്ചൂ! . . .

സ്വപ്നസ്മൃതി

ഭാവനാമലോജ്ഞമെന്നോമനസ്വപ്നത്തിലെൻ
ജീവനായകാ, ഭവാനെത്തിയെൻ സവിധത്തിൽ.
ജന്മവാസനപൂത്തു സൗരഭം തുളുമ്പുന്ന
നിർമ്മലനികുഞ്ജത്തിലുറങ്ങിക്കിടന്നു ഞാൻ.
ഹേമന്തനിശീഥമെൻ ചുറ്റലും നിലവിനാ-
ലാനന്ദം വിരചിച്ചു നിഴലും വെളിച്ചവും.
സാവധാനത്തിലെന്നെപ്പുണർന്നിതേതോ ദിവ്യ-
സായൂജ്യപരിമളം കിളർന്ന മന്ദാനിലൻ.
കർമ്മബന്ധത്തിൻ തളിർമെത്തയിലേവം കിട-
ന്നങ്ങയെ ധ്യാനിച്ചു ഞാനറിയാതുറങ്ങിപ്പോയ്!

ആ മയക്കത്തിൽ-സ്വർഗ്ഗസായൂജ്യസമ്പർക്കത്തിൽ
കോമളം തവ രൂപം കണ്ടു ഞാൻ ജാതോല്ലാസം.
മിന്നലാൽ ജ്വലിക്കുന്ന, തെന്നലാൽ ചലിക്കുന്ന
നിന്നനാദ്യന്താകാരം, നിഹ്നുതപ്രഭാപൂരം
പൂക്കളാൽ ചിരിക്കുന്ന നിന്മുഖം, നക്ഷത്രത്താൽ
മേൽക്കുമേൽ ധ്യാനിക്കുന്ന നിന്മനം ദർശിപ്പൂ ഞാൻ!
കരകാണാതെയോളം വെട്ടിട്ടുമഗാധമാം
കടലാൽ ചിന്തിക്കുന്ന നിന്നെ ഞാൻ കണ്ടൂ നീയായ്!
കാമദേവനെപ്പോലെ കാന്തവിഗ്രഹനായി-
ക്കാനനപുഷ്പം പോലെ ശാന്തനായ്, പ്രസന്നനായ്,
അവിടുന്നെൻ ചാരത്തു വന്നു നിന്നപ്പോൾ, ഹർഷ-
വിവശം തല താഴ്ത്തിപ്പോയി ഞാൻ ലജ്ജാധീരം.
ഇത്രനാളാരെ ധ്യാനിച്ചാരുടെ സമാഗമ-
നിസ്തുലനിർവ്വാണത്തിനെന്മനമുഴന്നുവോ,
ആ പ്രേമസ്വരൂപനാമവിട്ടു, ന്നെൻ ചാരത്തൊ-
ന്നെത്തുക: ഹർഷോന്മാദമെന്മനം തുളുമ്പിപ്പോയ്!

വൃന്ദാവനത്തേക്കാളും പ്രണയോജ്ജ്വലമാമ-
സ്സുന്ദരരംഗത്തിലെ സായൂജ്ജ്യം മുഴുവനും,
ഒരു ചുംബനത്തിങ്കലൊതുക്കി, സ്സാമോദമെൻ
വിറകൊണ്ടീടും ചുണ്ടിലർപ്പിച്ചു ഭവാൻ പോയി.

മൽസ്വപ്നം തീർന്നു; ഞെട്ടിയുണർന്നു മുന്നേപ്പോലെ
വിശ്വത്തിലേക്കു വീണ്ടുമെന്മിഴി തുറന്നു ഞാൻ!
വിരഹം, ഹാ ഹാ, പൊള്ളും വിരഹം!-ഹൃദയത്തി-
ലൊരു വേദന പെട്ടെന്നുത്ഭവിച്ചാളിക്കത്തി.
എന്മിഴിനിറഞ്ഞു; മൽസ്വപ്നകാമുകരൂപ-
മെങ്ങുപോ, യെന്മുന്നിലെ, ന്തൊക്കെയുമേകാന്തത്വം!
എങ്കിലുമെന്തോ സ്വപ്നച്ചുംബനമനശ്വര-
മെങ്കൊച്ചുസിരകളിൽക്കൂടിയും കലർന്നല്ലോ!
അതിന്റെ ചൈതന്യത്തിലതിന്റെ നൈർമ്മല്യത്തി-
ലതിന്റെ കൈവല്യത്തിൽ കാണ്മൂ ഞാനെൻ സർവ്വസ്വം.
അസ്സുഖസ്മൃതിയുടെ വാടാത്ത വെളിച്ചത്തി-
ലപ്രേമസ്വരൂപനെ ധ്യാനിച്ചും മോഹിച്ചും ഞാൻ
അദ്ദേവനായിക്കൊണ്ടൊരോമനമലർമാല്യം
സദ്രസം രചിക്കട്ടെ പുതുപൂക്കളാൽ വീണ്ടും!

ആശ

ശിശിരവായുവിലിതൾ വിടർന്നാടും
മൃദുലമന്ദാരമുളകംപോൽ
കവനസാന്ദ്രമായ് വിരിയുന്നെന്മനം
ഭവദീയസ്നേഹലഹരിയിൽ.
ഹൃദയനാഥ ഞാൻ പ്രണയമാധുരി
വഴിയും ചിന്തതൻ തിരകളിൽ
വിജനവേളയിൽ മുഴുവനും മന്ദ-
മൊഴുകിപ്പോകയാണെവിടെയോ!
പുളകത്തിൻ മാറിൽ തലചാച്ചെൻചിത്തം
പരമനിർവ്വാണമടയുമ്പോൾ
പ്രകടമൂകമാം പ്രണയസ്വപ്നങ്ങ-
ളകമഴിഞ്ഞെന്നെത്തഴുകുമ്പോൾ
മധുരചുംബനസുലഭസങ്കൽപം
മടിയിൽവെച്ചെന്നെപ്പുണരുമ്പോൾ
സ്ഥലകാലങ്ങൾതൻ ക്ഷണികസീമകൾ
സകലവും പിന്നിട്ടതിവേഗം
ചിറകെഴുമൊരു മുരളീഗാനംപോൽ
വിരവിൽ ഞാൻ മേലോട്ടുയരുന്നു.

ലളിതമർമ്മരം പകരുമാ വന-
മിളകുമീ മന്ദപവനനിൽ.
അരിയ മല്ലികാപരിമളമായ്ത്തീ-
ർന്നരികിലെങ്ങാനൊന്നണയുകിൽ!
സുരഭിലമാക്കും സുലളിതാംഗനിൻ
സുഖസുഷുപ്തികൾ മുഴുവൻ ഞാൻ!

ചൊരിയുന്നു ചന്ദ്രൻ കുളിർനിലാവെങ്ങും
തരളതാരകൾ തെളിയുന്നു.
അകലെപ്പൂങ്കാവിലമരും രാക്കുയി-
ലമൃതസംഗീതം പൊഴിയുന്നു.
സകലവും ഭദ്രം; പരമശാന്തം, ഹാ!

സവിധത്തിൽ ഭവാനണയുകിൽ! . . .

സ്മരണ

അന്തിത്തിരിയാലൊരാവേശകസ്മിതം
ചിന്തിനിൽക്കുന്ന നിൻ നിശ്ശബ്ദമന്ദിരം.
കണ്ടിടാറില്ലതിലേറെനാളായി ഞാൻ
പണ്ടത്തെ ദീപ്തിപ്രസരങ്ങളൊന്നുമേ!
നിത്യമൂകത്വം വിറങ്ങലിപ്പിച്ചൊരാ-
നിർജ്ജനോദ്യാനങ്ങൾ കാണുമ്പൊഴൊക്കെയും
എന്മിഴിത്തുമ്പിൽനിന്നിറ്റുവീഴാറുണ്ടു
നിന്നെയോർത്തൊരായിരമശ്രുകണികകൾ!

വിസ്മയം തോന്നുമാറെന്മുന്നിലന്നിതാ
വിദ്യുല്ലതപോലണഞ്ഞു നീ പിന്നെയും!
നിർഗ്ഗമിക്കുമോൾ നിൻ പിന്നാലെയെത്തുവാൻ
സ്വർഗ്ഗം പറക്കുന്നു നീ പോം വഴികളിൽ!

മഞ്ജുഹേമന്തം നിലാവിൽക്കുളിപ്പിച്ചു
മഞ്ഞണിയിച്ച മദാലസരാത്രികൾ
ഇന്നുമെത്താറുണ്ടു നീ വിട്ടുപോയ നിൻ
പുണ്യാശ്രമത്തിലെ പുഷ്പിതവാടിയിൽ!
എങ്കിലും മൂകരായ് നിൽക്കുകയല്ലാതെ
തങ്കരവല്ലകി മീട്ടിടാറില്ലവർ!
കേട്ടിടാറില്ല നീ പോയനാൾതൊട്ടു നിൻ
കുട്ടിലെത്തത്തതൻ കൊഞ്ചലശേഷവും!
തെന്നലാലിംഗനംചെയ്കിലും മർമ്മരം
ചിന്നിടാറില്ല മരതകപ്പച്ചകൾ!
അപ്പപ്പൊഴെത്തുമത്തോപ്പിന്റെ വീർപ്പിലൂ-
ടസ്പഷ്ടമേതോ വിഷാദപരിമളം.

(അപൂർണ്ണം)

തപ്തരാഗം

മഞ്ജുസായന്തനാഭയിൽ സ്വയം
മുങ്ങി മുങ്ങിയപ്പൂവനം
എത്തിടുകയാണിപ്പൊഴും മമ
തപ്തരാഗ സ്മരണയിൽ
കണ്ണുനീരിന്റെ ഭാഷയിലതിൻ
വർണ്ണനങ്ങളെഴുതുവാൻ
എന്തിനോ വൃഥാ വെമ്പുകയാണെൻ
വെന്തുനീറുന്ന ചിന്തകൾ.
ജൃംഭിതോദ്വേഗവീചികൾ വീശും
സംഭ്രമങ്ങൾക്കിടയിലായ്
സന്തതം നുരിയിട്ടു പൊങ്ങുന്നു
ഹന്ത മൽപ്രാണ ഗദ്ഗദം.
ശബ്ദഹീനമാ ദീനരോദന-
ബുദ്ബുദങ്ങളിലൊക്കെയും
തിങ്ങിവിങ്ങുന്നുണ്ടെങ്കിലുമൊരു
സംഗീതസ്മിതകന്ദളം.
മൂകമാകിലുമൂഢമാകിലും
ശോകസങ്കുലമാകിലും
ശുദ്ധരാഗത്തിനുണ്ടൊരുതരം
മുഗ്ദ്ധമന്ദസ്മിതാങ്കുരം.
ആഗതാശ്രുകണങ്ങളെക്കൊണ്ടു-
മാകയില്ലതു മായ്ക്കുവാൻ.
മൃത്യുവാലതിരിട്ടതാകു, മീ
മർത്ത്യജീവിതസൈകതം.
വെച്ചുപൂജിക്കുമെന്നുമായതിൻ
കൊച്ചുകാലടിപ്പാടുകൾ
സുന്ദരസ്മൃതി വന്നവകളെ-
യെന്നുമെന്നും പുതുക്കിടും.

പൂത്തിലഞ്ഞികൾ പൂത്തുനിൽക്കുമീ
പുഷ്പവാടികയിപ്പൊഴും
ഓമനസ്മിതം തൂകുന്നു, കഷ്ടം

മാമകാഗമവേളയിൽ.
എന്തറിഞ്ഞു നീയെൻ കഥകളെൻ
സുന്ദരാരാമരംഗമേ?
ഇന്നിതാ പൂത്തുപൂത്തു നിൽക്കയാ-
ണന്നവൾ നട്ട മുല്ലകൾ.
സദ്രസമിവകാട്ടിടുന്നെതോ
സ്വപ്നലോകമെൻ മുന്നിലായ്.
മന്മനം തുടിക്കുന്നു; കണ്ണു നീർ
വന്നിടുന്നീ മിഴികളിൽ.
ഫുല്ലയൗവനലോർണ്ണമായവ-
ളുല്ലസിച്ച നികുഞ്ജകം.
അങ്ങതാ കാണ്മൂ പൈങ്കിളിപോയ
പഞ്ജരത്തിന്റെ മാതിരി
ജീവചൈതന്യകേന്ദ്രമായന്നി-
പ്പൂവനത്തണലൊക്കെയും.
മൽപ്രതീക്ഷകൾക്കുന്മദോത്സവ-
മർപ്പണം ചെയ്തകാരണം.
അന്നൊരുലേശമോർത്തതില്ല ഞാ-
നിന്നിലയ്ക്കുള്ളൊരന്തരം
എന്തുചെയ്യും?-വിധിക്കു കീഴ്പ്പെടാ-
തെന്തുചെയ്തിടും മാനുഷൻ?
അർത്ഥശൂന്യമാണശ്രു, വെങ്കിലു-
മത്തലിൻ ഘോരമുഷ്ടിയിൽ,
എത്രനേരമടങ്ങിനിൽക്കുമൊ-
രത്യവശമാം മാനസം!
പ്രേമജന്യമെൻ ദീനരോദന-
മോമനേ, നീ പൊറുക്കണേ!

പ്രേമപൂജ

എന്തിലും മീതെ ഞാൻ വാഴ്ത്തിടും, പ്രേമമേ
ചിന്തനാതീതമാം നിന്മഹത്വം.
വിശ്വം മുഴുവൻ നിറഞ്ഞുകവിയും, നിൻ
ശശ്വൽപ്രകാശത്തിൽ മുങ്ങി മുങ്ങി.
മന്ദഹസിച്ചു വിടർന്നു വിളങ്ങണ-
മെന്നാത്മകോരകമെന്നുമെന്നും!
ഉൽപന്നമാകണമുന്മാദസൗരഭ-
മപ്പിഞ്ചു വാടാമലർക്കുടത്തിൽ!

ഓരോപരിണാമമെത്തിയെത്തി, സ്വയ-
മോരോന്നായെല്ലാം മറഞ്ഞുപോകും.
തെല്ലും വിലയവും രൂപാന്തരങ്ങളു-
മില്ലാതെ നിൽക്കുന്നതൊന്നു മാത്രം.
മിന്നിത്തിളങ്ങി വിളങ്ങുന്ന മേൽക്കുമേൽ
വിണ്ണിന്റെ വാടാവെളിച്ചമേ, നീ!
പായുന്നതുണ്ടെന്നുമിപ്രപഞ്ചത്തിലെ-
പ്പാഴ്നിഴൽപ്പാട്ടുകളാകമാനം.
നീ മാത്രം ശേഷിപ്പൂ, നീമാത്രം ഭാസിപ്പൂ
സീമാവിഹീനമേ, വിസ്മയമേ!
സത്യം നീ, സത്യം നീ, സച്ചിദാനന്ദം നീ
നിസ്തുലപ്രേമമേ, സർവ്വവും നീ!
മറ്റെല്ലാം മായികം, സ്വപ്നം, മരീചികാ-
വിഭ്രമം-ഏതോചലനചിത്രം!
നിന്നിലലിഞ്ഞലിഞ്ഞില്ലാതെയാവണ-
മെന്നിലെ 'ഞാനാകു' മന്ധകാരം!
താവകസൗന്ദര്യധോരണിയില്ലെങ്കി-
ലീ വിശ്വം പാഴ്ക്കരിക്കട്ടമാത്രം.
അക്ഷയജ്യോതിസ്സേ, നീയല്ലി നൽകിയീ-
നക്ഷത്രങ്ങൾക്കീ പ്രകാശനാളം!
മഞ്ഞുനീർത്തുള്ളിയും മൺതരിക്കുടിയും
മന്ദഹസിപ്പൂ നിൻ ചുംബനത്തിൽ!
താവുകയാണൊരു സൗന്ദര്യമെന്നിലും

താവകസ്പർശനമാത്രയിങ്കൽ.
എന്നാത്മനാളവും കോരിക്കുടിക്കട്ടെ
പിന്നെയും പിന്നെയും നിൻവെളിച്ചം!

തന്ത്രിയറ്റുള്ളൊരി വീണയിൽക്കൂടിനി-
ന്നംഗുലി തെല്ലൊന്നു സഞ്ചരിക്കേ,
എന്തത്ഭുതാജ്ഞാതസംഗീതവീചികൾ
സംക്രമിക്കുന്നില്ലതിങ്കൽനിന്നും!

ജീവിതത്തിന്റെ നികുഞ്ജത്തിലൊക്കെയും
നീ വിതച്ചീടുമീ നിർവൃതികൾ
മൃത്യുവിനപ്പുറമ്പോലും പറന്നുചെ-
ന്നെത്തിത്തളിരിട്ടു നിൽക്കുമെങ്കിൽ-
ജന്മവും ജന്മാന്തരങ്ങളും കൂടതിൻ
നിർമ്മലസൗരഭം പൂശുമെങ്കിൽ
മംഗലപ്രേമമേ, നീയാണു ലോകത്തിൽ
ഞങ്ങൾക്കെല്ലാർക്കുമുള്ളേകലക്ഷ്യം.

എന്തിനെക്കാളും മധുരമീ നീ തരും
മുന്തിരിച്ചാറാ, ണെനിക്കുലകിൽ!
ഞാനതു മുക്കിക്കുടിച്ചു കുടിച്ചിരു-
ന്നാനന്ദമത്തനായ്പ്പാടിടട്ടേ!
ഹാ, മതിയായില്ലെനിക്കൊരു ലേശവും
ഓമനേ!-വേഗം, നിറയ്ക്കു പാത്രം! . . .

വാസവദത്ത

”സമയം-നീ നെറ്റിചുളിച്ചിടൊല്ലേ
സദയം, മാപ്പിന്നെനിക്കേകുകില്ലേ?
സഹജേ, നീപോകു സമാശ്വസിക്കു
സമയമാകട്ടെ, ഞാൻ വന്നുകൊള്ളാം!

’സമരമാകട്ടെ, ഞാൻ വന്നിടാം’ പോൽ!
സവിലാസചൈത്രമിതെത്ര നിൽക്കും?
ഇളനീലവിണ്ണിൽ വിശാലഹൃത്തി-
ലിളകുമാ വെണ്മേഘചിന്തകളിൽ
കലരും കലാപകരാവലിയാൽ
കലിതാഭമായീ ജഗത്തഖിലം.
കരിതേച്ചു ശീലിച്ച രാവിനേയും
കമനീയമാക്കുന്നൊരാ വെളിച്ചം.
’വിജയിപ്പൂതാകെ’ന്നായ് രാക്കിളികൾ
വിവിധസ്വരങ്ങളിൽ വാഴ്ത്തിപ്പാടി.
കുളിർകാറ്റിൽപ്പർണ്ണശാലാങ്കണത്തിൽ-
ത്തുളസികളെന്തോ രഹസ്യമോതി,
പെരുവഴിവക്കിലെപ്പാല പൂത്ത
പരിമളം കാമം വിതച്ചു കാറ്റിൽ.
ചെറുമക്കുടിലിൽച്ചേമന്തി പൂത്തു
....

(അപൂർണ്ണം)

പ്രസാധകർ
താളിളക്കം